

ТЪГАТА *на* ДРЕВЕН ЕГИПЕТ

Превод и коментар – *Димитър Димитров*
Йероглифен текст – *Любомира Одаджийска*

ХЕЛИОПОЛ

Легенда:

... – Повреден текст

// – Дума в липсващия текст, тук добавена по смисъл

() – Пояснение

© Хелиопол, 2008

© Димитър Димитров, превод и коментар, 2008

© Любомира Одаджийска, йероглифен текст, 2008

ISBN 978-954-578-210-7

Въведение

Това издание има за цел да представи на вниманието на читателя първите в историята текстове, описващи период на криза и упадък в човешкото общество.

Около 2100 г. пр. Хр. древноегипетската цивилизация се намира в своя така наречен Първи преходен период.

Като спомен от славните владетели на Старото царство са останали само издигнатите от тях храмове и пирамиди.

Рухването на централната власт води до безредици в страната. Управлението си разпределят множество местни големци.

Поради промяна в климата нивото на Нил е невиджано ниско, което води до гладни години...

Бог е напуснал Египет...

Трима египетски мъдреци разказват за тези времена:

ХАХЕПЕРРАСЕНЕБ

Колекция от думи, отбрани изказвания,
слова издирени в търсене на сърцето,
направени от жреца на Хелиопол и син на Сени,
Хахеперрасенеб, наречен още Анху.

Говори той:

„Ето притежавам аз слова непознати,
изрази необикновени.
Думи, които са съвсем нови, непреминали и неповторени.
Няма сред тях нито една фраза от познатата реч,
изговорена от предците.

Изцеждам тялото си заради туй що е в него,
освобождавайки това, което говоря.

Веднъж казаното неизбежно бива повтаряно,
и изречено веднъж, то остава да говори.
Няма нищо повече от думите на предците,
намерени наготово от следващите поколения.

Не говори обаче говорилият,
а говори този, който тепърва ще говори.
И други ще намерят това, което той ще каже.

Но ето, че няма нови слова след онези,
сътворени от тях в миналото.
Няма думи, които могат да бъдат
замислени и произнесени.

Това е напразно търсене, измама е това.
Не ще се помни от другите името на човек,
вършещ подобно дело.

Казах това, така както го видях.

От Първата раса до тези, които идват след това –
всички отминават.

Но знам аз непознатото за други,
което не е просто повторение.

Аз казвам всичко това, за да ми отговори моето сърце.

Обяснявам му своето страдание.

Доверявам на него товара,
който е върху гърба ми,
словата, от които страдам.

Разкривам му своята болка, която е и негова,
за да мога най-накрая да въздъхна с облекчение.

Аз вниквам в случващото се –
явленията, които възникват по Земята.

Формите се променят и
нищо не е както миналата година,
а всяка година е по-тежка от другата.

Объркана е земята,
превърнала се в разрушена за мен.

Изхвърлена е Правдата навън,
а злото се намира дори в залата на двореца.

Объркани са плановете на боговете,
подминават се делата им.

Земята е в бедствие.
Скръбта е навсякъде,
градовете и областите са във вопли.

Всички са обзети от злодеянието,
на уважението е обърнат гръб.

(Нощем са) обезпокоени мъртвите,
а още щом зазори, лицето се отвърща от това,
което се случва.

Аз въздигам глас за всичко това.

Натежали са крайниците ми.

Страдам аз заради моето сърце –
боли го, когато мълча за това.

Друго сърце би се сломило,
но сърце смело в трудността –
другар е то за своя господар.

Щом имам сърце, познаващо болката,
ще се осланям аз на него,
ще му възложа словата на мъка,
ще отблъсна за него моето (нашето общо) страдание.

Говори той на своето сърце:

Ела, сърце мое, за да ти говоря.
Отговори ми с мои думи.
Обясни ми това, което спохожда земята.

Онези, които светят са отхвърлени.

Аз вниквам в случващото се.

Мъката се влива в днешния ден,
не е преминала от времето на предците.
Всички са смълчани заради нея.

Земята до предела ѝ е в това състояние.
Никой не е празен от зло и всички си подражават да го вършат.
Сърцата им са тъжни.

Този, който се е разпореждал – нему разпореждат,
като в сърцата си и двете страни са доволни.

Ежедневно се будят с тези неща
и съзнанието не ги отхвърля.

Положението днес е както вчера, заради това, че го подминават
мнозина, заради жестокостта.

Няма мъдрец да разбере това и
няма ядосан да нададе глас.

Хората се будят сутрин, за да страдат, и така всеки ден.

Продължително и тежко е и моето страдание.

Няма сили злочестият да предпази себе си
от по-властния от него.

Да се мъчи за чутото е болест.
Да обясняваш на неведомия е мъчение.

Отблъскването на думите поражда враждебност.
Не прегръща сърцето Правдата.

Отговорът на думите не бива търпян,
всеки е влюбен в собствените си изказвания.
Всеки се основава на преиначеното,
изоставена е прецизността на думите.

Говоря аз на теб, сърце мое, отговори ми!
Не мъчи сърце докоснато.

Еднакви са нуждите на слугата (сърцето) и господаря (човека).

Много тегло има върху теб!

НЕФЕРТИ

*Апокалиптичната визия, която според ръкописа
жреца Неферти предсказва на фараона Снофру:*

— — —

Трогни се, сърце мое!
Оплачи земята, от която си произлезло.

Мълчанието се е разпростряло навред.

Виж, това, за което трябва да се говори, е недостъпно.
Виж, големецът е принизен до там, откъдето и ти тръгна.

Не се сломявай, виждайки какво имаш насреща.
Изправи се срещу това, което е пред теб.

Не участват вече Великите
в плановете на земята.

Сътвореното е разрушено.
Започва Ре да полага нови основи.

Земята е цялата разрушена.
Няма нищо оцеляло,
и черното на нокътя (от труда) не е пощадено.

Страда земята, а никой не го е грижа за нея.
Никой нищо не казва, никой не я оплаква:
„Как издържа тази земя“?

Слънчевият диск е покрит и не блести, за да виждат хората.
Не се живее, когато е покрит с облаци.
Всички са наказани от неговото отсъствие.

Ще ти кажа аз какво е пред мен,
не ти гадая това, което няма да дойде.

Пресъхнала е Реката на Египет
и хората я прекосяват ходейки.

Човек търси вода, за да плава с кораб,
но водния път се е превърнал в сух бряг.

Има вода по брега,
но там, където беше водата, сега е като бряг.

Южният вятър се е опълчил срещу северния
и няма в небето ни един вятър.

Странни птици се плодят
в блатата на Делтата.
Свиват гнезда край човеците,
а те ги оставят да приближат заради глада.

Изчезна всичко хубаво.

Езерата с риба
са пълни с хора, които я кормят,
а и птиците я отмъкват.

Щастието си отиде.

Обзета е земята от мизерия
заради тези гладници –
чуждите племена, които я нападат.

Врагове се появяват от Изток,
азиатците се спускат към Египет.

Опразнена е крепостта – друг я доближава.
Няма кой да чуе, че я рушат.
Промъкната е стълба в нощта
и сто влизат в крепостта,
прескачат задремалия,
а спящият се оправдава: „Аз бдя“!

Пустинни стада пият от Реката на Египет
и се разхлаждат край бреговете ѝ,
защото нямат респект.

Тази земя я грабят и отнасят.
Не са познати тайните процеси, които ще се появят.
Скрити са те както следва, когато
зрението и слуха изчезват
а немият е начело.

Показвам ти земята в бедствено състояние.
Това, което не трябваше да се случва, се случи.

Хората сграбчват оръжието за битка
и земята живее в безредици.

Правят си медни стрели,
възжелават окървавен хляб.

Присмиват се на болката,
никой не оплаква мъртвеца.

Не постят за мъртвите –
всеки мисли само за себе си.

Не сплитат кичури днес –
сърцето на човек си е само за него.

Човек поглежда през рамо,
докато зад гърба му става убийство.

Показвам ти какво е синът да е враг,
братът – злосторник, и човек да убие баща си.

Всяка уста е пълна с: “Искам“!
Всяко щастие си отиде.

Чезне земята.
Предопределени са за нея законите.
Опустошена е откъм продукти и с унищожени посеви.

Направеното е развалено.

Отнети са нещата на човек,
за да бъдат дадени на чужденеца.

Давам ти да видиш какво е господарят да е в нищета,
докато пришьлецът е доволен.

Този, който не върши нищо, има всичко,
а съзидателният – нищо.

Хората дават само с омраза,
и то за да запушат устата, която говори.

В отговор на изказването ръката взима пръчка,
и така общувайки се избиват.

Думите попадат върху сърцето като огън.
Непоносимо е онова, което излиза от устата.

Намалява земята, а се множат управителите ѝ.
Опразнена е тя, а са големи таксите ѝ.

Малко е зърното, а големи тегликите,
с които го претеглят до безкрай.

Ето, Слънцебогът се оттегля от човечеството,
макар да изгрява навреме.

Никой не знае кога ще дойде обяд,
тъй като не измерват сянката му.

Не е заслепено лицето, което го гледа,
не се пречистват очите с вода.

Той е в небето както луната,
не е объркано времето му за заник.

Лъчите му са по лицата,
както е от времето на предците.

Показвам ти земята в бедствие:

Слабият стана силен.
Възхвалят този, който сам хвалеше.

Показвам ти как долното отива горе.

Това, което преобръща земята,
извращава и хората,
и живеят те дори в некропола.

Ето бедняците ще направят богатство,
а големецът ще граби, за да съществува.
Колкото до нищите – ядат те хляб,
а слугите празнуват.

Не съществува Хелиополският ном на земята –
родното място на всеки бог.

— — —

*Следва пророчество на Неферти за царя, който ще възстанови
държавата – Аменемхе I, родоначалник на XII династия.*

ИПУСЕР

...пазачите на вратите казват: “Да вървим да грабим“! Сладкарите...

Хич и не мисли перачът да носи своя товар.
/Ловците/ на птици изпънаха бойни отряди.
/Обитателите/ на Делтата са снабдени с щитове.
Пивоварите...са тъжни.

Човек гледа на сина си като на враг. Сбъркан е сина за своя баща.

...към другия: „Ела на военен поход“.

... за вас във времето на Хор в епохата на Енеадата /1/.

...Ето върви достойният /2/ в скръб поради това, което се случва на земята.

Чужденците се превърнаха в египтяни навсякъде.

Наистина, лицето е бледо...
...предреченото от Предците дойде.

/Хората/ на земята са под властта на различни обединители /3/.
Отива човек да използва ралото като свой щит.

Кроткият /4/ говори същото /което и разгневения/.
/Човекът със забулено/ лице е в качеството на просветлен.

Лицето е пребледняло.
Стрелецът е готов. Нарушителят е навсякъде.
Няма човек на традициите /5/.

Грабителят...навсякъде.
Слугата отмъква каквото намери.

Нил се разлива, а няма кой да оре на него.
Всички казват: „Не ни е познато това, което се случва по земята“.

Жените са безплодни /6/, не зачеват.
Не оформя Хнум в това състояние на земята /7/.

Просящите станаха владетели на скъпоценности.
Този, който не можеше да направи за себе си сандали –
притежава задгробни дарове.

Хората, които служат – сърцата им са тъжни /8/.
Не споделят господарите със своите хора
радостните възгласи /9/.

Сърцето е изпълнено с насилие, сякаш мор
минава по земята. Кръвта е навсякъде.
Смъртта е в изобилие, а платовете за мумификация не се
използват вече /10/.

Множество мъртъвци са погребани в реката.
Каналът е като гробница,
а помещението за мумифициране се превърна в канал.

Благородните скърбят, а просяците се радват от това,
че във всеки град се
говори: „Дайте да отхвърлим способните сред нас“.

Хората са като черни ибиси /11/.
Мръсотия цари навред и няма светли дрехи в тези времена.

Земята се върти наопаки подобно на гърнчарско колело /12/.
Обирджията притежава благосъстояние,
а /богатият/ се е превърнал в крадец.

Тези, на които можеше да се разчита /13/, са като...
/Оплаква се/ бедняка, колко е жестоко: „Що да сторя?“

Реката е кръв /14/, а пият от нея
захвърлилите човешкото в себе си, жадни за вода.

Портите, колоните и стените постоянно са в пламъци
и само залата на царския дворец, „да е жив, успешен и здрав“, е
устойчива и здрава.

Потопена е ладията на хората от Юга,
разрушени са градовете,
и Горен Египет се превърна в пустош.

Крокодилите са заситени от уловените риби аджу,
а хората отиват при тях по собствено желание.

Унищожително е /да не се предупреждават/,
казвайки: „Не ходи натам – има капан“
и виж лутат се като риби.

Не може да проумее това уплашеният човек, обхванат от
жестокостта.

Истинските хора (египтяните) намаляват.
Погребващият своя брат е често срещана гледка,
а словото на заклинателя /15/ се изпарява завчас /16/.

Синът на човек /17/ не бива разпознат,
случва се роденият от неговата съпруга
да стане син на слугинята му.

Пустинята превзе земята, номите /18/ са разрушени,
чужди племена /19/ дойдоха в Египет.

Ето приближават ...,
няма истински египтяни навред.

Златото, лазурита, среброто, тюркоаза, карнелианът
аметистът /20/, камъкът „ибехет“ са отскубнати /21/
от вратовете на прислужниците /22/.

Благородните жени скитат по земята,
а господарките на домовете казват:
„Дайте да ядем!“

...благородните дами – телата им са унили в дрипите,
сърцата им са немощни /23/ за поздрав.

Строшени са кутиите от абанос,
скъпоценното акациево /24/ дърво е отсечено...

Строителите на гробници се превърнаха във военачалници,
а онези, които са били в ладията на Бога, сега са впрегнати (в нея).

Никой не плава на север към Библос днес /25/–
какво ще правим за кедрите за мумиите ни?

Погребвани са пречистените като тяхно /26/ съдържание,
и обвивани са благородниците в кедрова смола чак до Крит /27/.

Те пък (критяни) не идват вече, защото изчезна златото,
и няма материали за нито един занаят.

Смъкнато е всичко принадлежащо на царския дворец, а
жителите на Оазиса прииждат с непочистените си празнични
дарове и със свежи, но отровни растения...

Елефантина се разпорежда в Горен Египет /28/,
но не внася данък заради гражданските вълнения.

Няма зърно, дървени въглища, плодове „иртиу“
и различни видове дървесина.

Продуктът на занаятчиите /не е събран/ в Двореца,
а в скровищницата отсъства нейното съдържание.

Щастливо е сърцето на царя, когато идва за него Правдата,
а сега идват от всяка чужда земя и казват:
„Това е нашата вода! Това е нашето щастие!“
Що да сторим ние за това? Всичко е разрушено!

Смехът изчезна, не го използват вече хората.
Скърбенето е това, което спохожда земята,
препълнена с вопли.

Мъртвите изглеждат точно като тези,
които продължават да съществуват.

Онези, които живееха като египтяни, се превърнаха в
прости работници, изхвърлени на пътя.

Косите падат от главите на всички,
не е ценен законородения повече от този без баща.

Ето ... заради гласа.
Няма прецизен глас в годините на многото говорене
и нямат край празните приказки.

И големците, и дребните хора казват: „Искам да умра“,
а малките деца: „Не биваше да ми дават живот“.

Децата на велможите са бити до стените,
и децата, носени на врата са захвърлени.

Онези от постройката за балсамиране са пръснати
по височините.
Тайната на балсаматорите е захвърлена.

Това, което изчезна, бе видимо довчера. Земята е оставена на
своята немощ, подобна на прекършен лен.

Делтата до предела ѝ не е прикрита –
доволен е Долен Египет, опасан от безчет опасни пътища.

Какво да направи човек?
Не се случва ... никъде.

Хората обсъждат свободно Тайното място.
Виж, то е достъпно за тези, които не го знаят
толкова, колкото и за тези, които имат познание за него.

Чужденците са умели в занаятите на Делтата.

Гражданите са принудени да мелят зърно върху камъните,
облечените в скъпи дрехи са бити с пръчки.

Невиждалите дневна светлина излизат безпрепятствено.

За онези жени, които са били в брачните си ложета,
казват: „Дайте ги да спят в товарните лодки“.
И ако някоя от тях каже: „Твърде тежък е за мен този товар
смирна“ /29/ – натоварват я с буркани, пълни с ...

Не познава вече тя носилката,
и икономът го няма.

Помагат само съответните лекарства –
страдат благородните дами като робините.

Певиците са в стаите сред помещенията за тъкане,
а песните им към богинята Мерет /30/ са скръбни.
Разказвачите са върху камъните за мелене.

Слугините до една са дръзки в речта си.
А когато господарките им заговорят – тегоба е това за тях.

Дърветата ги няма, клоните са откъснати –
отделен е слугата от дома си /31/.

Хората казват, когато чуят това:
„Унищожени са дажбите за повечето от децата“.

Няма храна ...
Подобно е на вкусане на зло това, което е
на разположение днес.

Велможите са гладни и чезнат.
Слугува се на придворните ... заради скърбенето.

Разгорещеният казва:
„Ако знаех къде е бог, тогава бих му служил!“

Правдата е по земята само като дума.
Поради това всичко, що вършат хората, е зло.

Докато някой тича да воюва за доброто на хората,
обрани и отмъкнати са всички негови неща.

Ето всички животни – сърцата им плачат /32/.
Добитъкът е унил поради състоянието на земята.

Клането убива.
Уплашеният казва: „Опъчете се срещу враговете си!“

Чезнат формите
... успешно за този, който е незначителен.

Безсмислено е преследването на крокодила и неговото съсичане.

Безсмислено е убийството на лъв и изгарянето му в жертва.

Безсмислено е възлиянието за Птах, което после е отмъкнато...

... което давате на него за това.
Не го достига.
Нищожно е това, което давате за него.

... по земята.
Силният се разпорежда с хората.

Посяга човек на своя брат.
О, какво е сторено!

Пътищата са завардени.
Дебнат хора в храстите, докато дойде някой замръкнал,
за да отмъкнат товара му.

И така, отнесено е това, което е върху него,
усетил е замаха на пръчката,
и е съсечен греховно.

Обикновените хора напускат домовете си и изчезват.
Това е залезът на хората –
няма зачеване и няма раждане.
Замлъкна земята, няма вече врява.

Хората се хранят с растения, които мият във вода,
така че не се намират зърно и растения за гъските.
Отнет е /фуража/ от устата на свинете.

Няма лице, което можеш да направиш да ми хареса
заради гладуването.
Зърното изчезна навсякъде.

Ограбвани са дори дрехите и помадите /33/ от хората.

Всички говорят: „Няма нищо“! Складът е празен,
а пазачът му, проснат на земята.

Не е туй добро дело за сърцето ми.
Ето аз достигам предела.
Издигнах своя глас в този момент,
за да ме отдалечи той от присъствието
на страданието ми, породено от всичко това.

Отнесени са записките на Залата на отсъждането /34/.
Разбулено е Тайнственото място.

Ето магическите заклинания са разкрити.
Заклинанията „шем“ и „сехен“ са изопачени,
поради това, че ги помнят хората /35/.

Отворени са гражданските служби,
откраднати са документите им,
и се превърнаха слугите в притежаващи слуги.

/Служителите/ са убити,
отмъкнати са писанията им.
О, колко е лоша за мен мъката на подобно време.

Унищожени са записките на
онези, които описват земеделието
и живее (!) зърното на Египет като всеобщо притежание /36/.

Разпоредбите на съдебната зала са изхвърлени,
тъпчат ги по кварталите,
бедняците ги разкъсват по средата на улиците.

Простолюдието се приближава до обиталището на Енеадата,
разкрита е процедурата на Дома на Тридесетте /37/.

Залата на старейшините е общодостъпна.
Бедняците свободно си влизат и излизат
във Великите зали /38/.

Децата на велможите са изхвърлени на улиците.

Когато знаещият казва „да“ – глупакът казва „не“,
а за този, който не знае всичко това –
красиво е то за взора му /39/.

Вижте, огънят се разпростира до височините,
възлиза горенето му срещу враговете на земята.

Сторени са неща, неслучвали се досега –
отвлечен е царят от бедняците.

Погребаният сокол /40/ е в носилка,
и тайната на пирамидата стана празна откъм съдържание.

Стигна се дотам, че отнеха от земята царската власт
незначителни хора, непознаващи Предначертанията.

Появиха се дори бунтовници срещу Урея /41/,
... на Ре, който умиротворява Двете земи /42/.

Тайната на „Земята, чийто предели са неизвестни“ е разкрита.
Столицата е срината завчас.

Египет стигна дотам да хаби вода. Разхищаваният водата
отпраща този с крепка ръка в мизерия.

Измъкнат е духът-пазител /43/ от неговата обител.
Разбулени са мистериите на царете на Горен и Долен Египет.

Столицата е в паника поради липсите.
Всички се стремят да предизвикат вълнения
и няма кой да им противостои.

Земята е обвързана под властта на различни обединители.
И смелият и страхливият са принудени да спасяват имуществото
си.

Духът-пазител ... мъртвите /44/,
а този, който не можеше да си позволи саркофаг –
сега е собственик на цяла гробница.

Притежателите на гробници са изхвърлени по височините,
а този, който не бе способен да си направи ковчег,
сега владее съкровища.

Вижте, това се случи с хората –
този, който не можеше да си изгради и едно помещение,
сега разполага с множество стени.

Законодателите на земята са принудени да скитат по нея
...е изхвърлен от царските помещения.

Благородните дами са по саловете, велможите са в склада за
провизии, а този, който не е спал дори по оградите,
сега притежава легло.

Заможният спи жаден,
а просещият залък хляб е с препълнена паница.

Носещите одежди сега са в дрипи,
а онзи, който никога не е тъкал за себе си,
сега разполага със скъпи платове.

Човек, който не е строил за себе си кораб,
сега е господар на цял флот,
а този, който е имал такъв, го търси с поглед,
но той вече не е негов.

Този, за когото не е правена сянка,
сега има сянка в изобилие,
а онези, които са си почивали на сянка,
са изложени на бурни ветрове.

Този, който не бе и чувал за лира,
сега се е сдобил с арфа,
а човек, никога не издигал глас във възхвала,
сега превъзнася богинята Мерет.

За имащите навремето бронзови масички за дарове
сега дори не са опаковани даровете.

Прекарващият нощите без съпруга поради нищета
сега си намира скъпоценности,
а този, който не вижда – стоварва върху нея теглото.

Нямашият собственост се е замогнал,
а велможата го възхвалява.

Бедният откъм земя се е превърнал в богаташ,
а богатият – в такъв, който си няма нищо.

... се превърнаха в господари с прислужници.
Изпълняващият длъжността вестител сега изпраща друг.

Този, който нямаше и едно хлебче,
сега има цял хамбар,
а складът му е снабден с чужда собственост.

Плешивият, който не ползваше балсами,
сега разполага с множество съдове с уханна смирна.

Жената, която нямаше кутия /45/ за дрехи, сега има сандък,
а тази, която оглеждаше лицето си във водата,
си има огледало.

Радва се човек, че има какво да яде:
„Консумирай каквото имаш в радост –
нямаш пречка за това.

Полезно е за човек да яде храната си.
Разпоредил е това Бог за своя възхвала“ /46/.

Този, който не познава своя бог,
дарява за него чужд тамян /47/.

Благородничките, великите дами,
господарките заможни
дават децата си за легла.

Човек, /който взима/ благородна жена за съпруга,
защитава го баща ѝ,
а този, който няма (такава) – лесно го убиват.

Децата на законодателите са престъпници.
... дават телетата на кравите си на крадците.

Отговарящите за жертвоприношенията /48/
съсичат добитъка на бедните.

Този, който не бе клал за жертвоприношение,
сега коли кози. Незнаещият вижда ...

Отговарящите за жертвоприношенията съсичат гъски.
Давани са те на боговете вместо волове.

Слугините ... поднасят гъски,
а благородните дами ...

Благородните дами бягат.
Управителите на ...
/децата/ им са отхвърлени поради страх от смъртно наказание.

Оцелелите /49/ бягат,
няма ... за тях поради липсите.

Онези, които разполагаха с легла, са на земята,
а прекарващия нощта в нищета /50/ сега спи,
постлал за себе си кожа.
Благородните дами гладуват,
а онези, които отговарят за жертвоприношенията,
сядат да се хранят с това, което са съсекли.

Всяка една длъжност не си е на мястото,
подобно на стадо, лутащо се без пастир.

Стадата са в поход
и няма кой да ги сбере.

Всеки откъква за себе си жигосаните с неговото име животни.

Убит е човек, докато е до брат си,
а той се спуска да отърве своята кожа.

Човек, който нямаше и впряг волове, сега притежава стадо,
а онзи, който не можеше да си намери вол за оран,
сега разполага с много добитък.

Такъв, който нямаше зърно, сега е собственик на хамбар,
а носещият за себе си зърно „чабет“, сега го раздава.

Няманият подчинени сега разполага с такива,
а който бе големец, си изпълнява сам заръките.

Всички занаятчии не работят,
защото враговете на земята си присвоиха нейните занаяти.

Този, който /се грижеше за/ реколтата,
сега не знае как,
а който не бе орал за себе си ...

... се случва, но не докладват за това.
Писарят ... /бездействат/ ръцете му в неговата стая.
Унищожено е ... в такива времена.
Човек гледа ... като на свой враг.
Малодушният внася спокойствие там ...
Не е светла земята заради това.
Разрушени са ... храната им от тях /е отнета/ ... страха от терора му.

Моли бедняка ... пратеник, не е ... навреме...

Заловен е той, натоварен с нещата му. Отнесени са ...
...преминали вратата му...

... отвън стените на помещенията на соколите ...

... Колкото до бедняка, ако е бдителен той от ранна утрин,
няма да бъде нападнат.

Бягат през глава, пристегнати в неподходящи дрехи и покривала
из града.

Правят си заслони, подобно на скитащите племена.

Разрушено е стореното, поради което те са изпратени
от шемсу по поръчение на господарите им.

Не са насилници те. Виж те са петима и повтарят:

„Вървете си по познатия път –
ето ние приближаваме!“

Плаче Долен Египет.

Царският склад е достъпен за всички,
а царският дворец – „да е жив, процъфтяващ и здрав“,
целият е опразнен от служителите му.

А в него има зърно, гъски, риби,
бели платове, отбрани тъкани, медни съдове и помади.
килими, рогозки и всякакви ценни продукти.

Унищожих враговете на свещената столица,
безценна със своите съветници.
Пътува градският началник, а няма ескорт за него.

Унищожих враговете на свещената столица,
безценна с ...

Унищожих враговете на свещената столица,
изобилстваща със закони.

Унищожих враговете на свещената столица ...

Унищожих враговете на свещената столица ...
... Няма изправен ...

Унищожих враговете на свещената столица
с множество длъжности.

Помни въвличането ...
... страдащите заради болката в тялото му.

Помни ... да кадиш тамян,
и да даряваш вода от съда в ранна утрин.

Помни да носиш охранени гъски „ро“,
гъски „горпу“, гъски „сет“,
и да полагаш дарове за боговете.

Помни да дъвчиш сода
и да приготвяш бял хляб.
Това е дневното пречистване на човек /51/.

Помни да издигаш стълбове за знамена
и да изсичаш камъни за приношения,

/Помни/ жреца, пречистващ храмовете,
Дома на бога, измазан в бяло като мляко.

/Помни/ да подслаждаш аромата на Ахета /52/,
да утвърждаваш приношенията на хляб.

Помни да съблюдаваш традициите
и да отбелязваш празничните дати.

/Помни/ да отблъскваш този, който разхищава ритуалната
чистота,
за да съгреши телом.
Подобно дело е неправилно –
то е като да разрушиш сърцето.

Помни да колиш волове.

Помни спускането /на бога/, призован от вас,
когато са дадени гъските върху огъня /53/.

Вижте го (Слънцебога) – търси да оформя хората,
без да ги дели на плахи и смели.

Той носи прохлада в жегата.

Казано е: “Пастир е той на всички хора”/54/.
Няма зло в сърцето му, макар и да е малобройно стадото му.

Сътворил е той деня, за да се грижи за него.
Има огън в сърцата им /55/.

Да бе прозрял той тяхната същност още в Първата раса /56/.
Тogaва щеше да премахне нередностите,
да простре ръка срещу това,
да затрие подобно нечисто семе и целия им род.

Тъй като постоянно желаят да се възпроизвеждат,
тъгата се появи, алчността е навсякъде /57/.

Така е било и няма да премине,
докато съществуват боговете сред това /58/.

Ще излиза семето от човешките жени и
няма да могат да го открият никъде.

Битката започна
и този, който наказваше престъпленията, сега ги извършва.

Няма водач в този час.
Къде ли е точно днес,
да не би да спи?
Не се виждат проявите му.

Колкото до това, че сме оплаквани –
не те откривам,
но не си ме призовавал напразно /59/.

Словото, Творящата Визия и Правдата са с теб
но бъркотия е това, което въздаваш по земята,
заедно с глъчката на безредиците.

Хората се нараняват един-друг,
подминават заповяданото от теб.

Когато вървящите трима по пътя намерят двама,
по-многобройните убиват малцинството.
Да не би да има странник, който да желае смъртта –
тогава ти би разпоредил подобно дело.

Това е подмяна на любовта,
хората се мразят един друг.

Това е намаляване на формите им навред.

Ти ли сътвори появата на това? Произнесе ли лъжа?
Земята е като растение, което унищожава хората.
Не предполагат те, че ще живеят.

Тези дълги години са изпълнени с насилие.
Убит е човек върху собствената му къща.
Ето той пази във външното си помещение,
и ако е достатъчно смел, за да спаси себе си –
тогава ще живее.

Изпратен е слуга при престолюдието,
Върви той по пътищата, докато види разлива /60/,
но пътят там е преграден.
Стои той уплашен, докато отмъкнат всичко по него.
Усеща замаха на тоягата
и е убит в нарушение на закона.

Ако си вкусил ти една малка част от тези скърби,
тогава би казал

Хубаво е, когато корабите плуват на юг.

Хубаво е, когато ...
Хубаво е, когато опъната е мрежата
и птиците са уловени.
Хубаво е, когато ...
... пътищата са проправяни за вървене.

Хубаво е, когато ръцете на хората строят гробници,
когато се прокопават канали
и се правят лехи с дървета за боговете.
Хубаво е, когато хората са опиянени –
пият те „миит“ и сърцата им са щастливи.
Хубаво е, когато виковете от щастие са в устите.
Ето областните управители се изправят,
за да видят глъчката от домовете си,
облечени в отбрани дрехи, с чиста осанка,
крепки отвътре.
Хубаво е, когато леглата са оправяни и
възглавниците на принцовете се съхраняват добре.

Нуждата на всеки човек е изпълнена с една постеля на сянка.
Вратата е залостена пред този, който е спял в храстите.

Хубаво е, когато красиви тъкани се разстилат в Новогодишния
ден /61/.

... извити подобно на азиатците.
Не намират никой за защита.
Бие се всеки за сестра си и
защитава собствената си плът.

Има ли нубийци? Тогава ще се защитаваме.
Умножени са бойците, за да отблъснат чуждите племена.
Ако е дело на либийците, тогава ще им го върнем.
Меджаите /62/ се чувстват добре в Египет.
Но ето че в същото време всеки човек убива
собствения си брат.
Отрядите, които строихме за нас, се превърнаха в чужденци.
и се спуснаха да рушат.

От това произтече, че бе дадено да узнаят
азиатците тайния облик на земята.
А наистина всички чуждоземци се страхуват от него.

Но усещането на населението е такова, че то казва:
„Няма да бъде даден Египет на пясъка,
ще е силен докрай“...
... ще говорят за вас след години...

... Говори това Ипусер в отговор на
въплъщението на Господаря на Всемира ...
... да не знаеш за всичко това е блаженство за сърцето.

Ето ти направи това, което е добро за сърцата им,
съживи ти хората в тях.
Но ето че покриват те лица поради страх от утрешния ден.

Това е като един възрастен човек, на който е време да умре,
а синът му е млад, но няма познание...

— — —

Краят на текста е изгубен

Ипусер – бележки

1. Времето, когато боговете управлявали Египет. Виж и по-долу „кратката хроника на деволуцията“.
2. *nb qd* – буквално „този, който владее (който е господар на) характера си“.
3. През т.нар. Първи преходен период (2180-2060 г.пр.Хр.) централизираното управление в Египет е в упадък. Имената на осем царе от Седма династия са известни от Залата на предците в храма на Сети I в Абидос, а Мането описва Седма династия като състояща се от 70 владетели управлявали 70 дни, като по този начин може би показва нестабилността на властта в страната по това време. Докато някои учени са склонни да отречат съществуването на тази династия, то сведенията за царете на Осма династия се подкрепят и от Туринския канон. Пирамидата на царя от Осма династия Каи-кау-ре Иби, която е последната издигната в Сакара, е известна с изписаните в нея Текстовете на пирамидите. С края на Осма династия се прекъсва и кръвната връзка на царете на Египет с божествените династии. Около 900 години след основаването на Мемфис, градът вече не е столица на Египет. Девета и Десета династии се състоят от владетели на Хераклеопол, предпоследният от които Хети съставя прочутите поучения за своя наследник Мерикаре. След продължителен сблъсък между хераклеополските династии и могъщите тиванските номарси, последните в крайна сметка успяват да обединят страната, като с тяхната Единайсета династия започва Средното царство. Подробна история на Древен Египет – С. Игнатов, „Египет на фараоните“. С., 1995;1998;2004.
4. *sfw* – нежен, благ човек.

5. Буквално „няма човек на вчерашния ден“.
6. Сравни „възпирам“, „блокирам“ – *Sr*, „безплодна жена“ – *wSr*.
7. Бог Хнум – „Съединяващия“ е познат като творец на хора и животни от Текстове на саркофазите (Средно царство) и като универсален творец на богове и хора, чиито физически и енергийни тела той оформя на своето грънчарско колело (Ранно Ново царство). В храма му в Есна са запазени сведения за посещения на желязци да се сдобият с поколение жени.
8. Което предполага обичайно задоволство у тези, които служат.
9. Също интересно твърдение, подсказващо обичайно общо веселие на „слугите“ и техните „господари“, което разкрива картина на живот, коренно различна от съвременните представи за робство.
10. Буквално „няма приближаване в тях“.
11. Обикновено се превежда египетското име или вида на птиците, но важен в случая е акцента върху цветовия контраст.
12. Интригуващ пасаж. Глаголът означава движение (завъртане) на обратно, а както всички знаем грънчарското колело се движи постоянно в кръг. Изводите относно познанието на древните египтяни не са задължителни, но така или иначе това е първото споменаване на въртене, извършвано от земята.
13. *kfAw-ib* – буквално „тези с открити съзнания“.
14. Виж и Изх.7:17. Най-ранния пример от Близкия изток за превръщане на водата от водоизточниците в кръв е от шумерски разказ, в който богинята Инана извършва това дело, „обидена“ от своя градинар.
15. Във връзка с погребението.
16. Други възможности за този пасаж са:
 - „говори заклинателят (във връзка с погребението) и изчезва незабавно (за следващото)“, но глаголът аг не е никак подходящ в случая.

– „говорят заклинателите, за да се възнесе той незабавно“
– тук събитията са прекалено в ред, нещо нетипично за текста като цяло.

17. Става въпрос за законородния син.
18. Делението на Древен Египет на малки административни единици – номи, е познато още от Старото царство и се запазва с малки изменения чак до арабската инвазия през 7 век. Най-често броят на номите е фиксиран на 22 в Горен Египет и 20 в Долен Египет.
19. Педжтиу – „стрелците с лъкове“, племена населявали най-вероятно земите на днешен Израел и Сирия.
20. В контекста думата е преведена „аметист“ вместо идентично звучащата „бронз“, която се среща в някои преводи.
21. „Нанизани“, „изпънати“ – тук противоположно насилствено действие.
22. Забележително е разнообразието от накити у прослойката на „прислугата“.
23. Думата се среща само в този текст. Тук е превеждана като „тъжни“ (сърца).
Виж бел. 49.
24. Виж и Бит. 25:10.
25. Оживеният морски търговски път до Библос от времето на Старото царство се потвърждава и от самото име на морскоплаващите кораби от този период – кебен, което ще рече „кораби от Библос“ или „кораби, способни да достигнат Библос“. Ливанската иглолистна дървесина присъства в прехода на древните египтяни към Отвъдното още от гробовете на културата Бадари (4500-4000 пр. Хр). През Старото царство се среща в такива обекти като „кривата“ пирамида на Снофру и корабът за плаване в Отвъдното на Хеопс. Виж и III Царе 6.
26. Мумиите на покойните като съдържание на ковчезите от ливански кедър.

27. Кефтиу – традиционен превод „критяни“. Същата дума се използва за наименование на клас морско-плаващи кораби от Новото царство.
28. През Първия преходен период спадането на нивото на Нил довежда до разширяване на островните поселения на града.
29. В по-стари преводи – масло „антиу“.
30. Богиня покровителка на певиците.
31. Дома и слугите като дърво и неговите клонове – чудесен пример за състоянието на „робство“ в Древен Египет.
32. Сърцето Иб като център на съзнанието се притежава и от животните – фундаментален пример за вегетарианците.
33. Хесаит е подправка, внасяна от Нубия, която поради детерминатива ѝ ще предположим, била включвана в изработването на парфюм за коса. Посланието на текста е, че всичко, което може да се открие по тялото на човек, бива откраднато.
34. Божествената зала на Отсъждането. За представите на древните египтяни за Отвъдното виж Т. Леков, „Скритото знание“. С., 2004.
35. Култов момент – магическите заклинания губят сила, поради факта, че са достъпни за масова употреба.
36. Буквално „отивам и си взимам“.
37. Според Диодор върховният трибунал в Древен Египет е бил съставен от по десетима съдии от градовете Хелиопол, Тива и Мемфис. В заклинанията към играта „сенет“ даровете на боговете, сред които и Тридесетте, позволяват на мъртвия да влезе в Залата на Тридесетте, и трансформирайки се в бог, да достигне външната обвивка на Слънцето.
38. Светилищата на Горен и Долен Египет.
39. Последните четири реда присъстват и в „Поучението на Аменхемхет I“.

40. Става въпрос за египетския цар, който е описан още в Текстовете на пирамидите (Старо царство) да се издига като сокол към небесата. В по-стари преводи погрешно „ястреб“.
41. Атрибут на Слънцебога, отблъскващ неговите противници. Изобразяван във формата на атакуваща кобра и върху короната на египетския цар.
42. Горен и Долен Египет.
43. Керхет – змиевиден дух-пазител на дадено място, също епитет на наследниците в знатните семейства. Значение на думата като „съдина“ със съответния детерминатив, по-късно в коптския – калахе – „утроба“.
44. Буквално „изтощени“, „инертни“.
45. Думата *pds* в по-стари преводи е погрешно транслитерирана *gHs*.
46. „... Дай ни днес ежедневния хляб...“
47. Виж и Изх.30:9; Лев.10:1,2.
48. Думата е превеждана от „касапи“ до „жреци на бога Арсафес“.
49. В по-стари преводи погрешно „началниците“.
50. Думата се среща само в този текст. Виж бел. 21. Тук е превеждана като „мръсотия“. От сходната дума в академичния – *bt* – „посрамен“ и контекста на двете споменавания в този текст предполагаме подобно значение и в египетския език.
51. Буквално „навлажняване на главата“.
52. Хоризонта на появата на Слънцебога.
53. Появата на Бога в резултат на огнено жертвоприношение е позната и от „Приказката за корабокрушенеца“ (С. Игнатов. „Папирусът не расте на скала“.С.,1987;2004). Сравни – *wSa* [уше] – „поглъщам (за огън)“ и *wSb* [ушеб] – „отговор“. Виж и изисканията за подобно жертвоприношение в първите седем глави на книгата Левит и особено проявата на Бога в Левит 9:24.

54. Слънцебога като „пастир на хората“ – годината е ок. 2100 пр. Хр.!

Представата за хората като „стадо на Бога“ присъства в „Поучението на Хераклеополския цар към Мерикаре“, произведение също от Първия преходен период. В химн към Бог Птах (възприеман като тяло на Единствения Бог) от Новото царство се казва: „Наш Птах (Бог-Творец), който обича своето дело, наш пастир, който обича своето стадо.“

55. В иврит иш – човек, еш – огън.

56. Буквално „първите тела“ (от тялото на Бога).

57. Желанието за създаване на потомство, което довело хората до стремеж към материално благополучие и постоянна незадоволеност – интересно описан процес.

58. Неясен пасаж – или под богове трябва да разбираме злите сърца на хората, или е описана пасивността на боговете в нашия свят.

59. Ипусер се обръща към Господаря на Всемира.

60. Където в обработваемата площ се труди простолюдието.

61. Който за древните египтяни е настъпвал с разлива на Нил – средата на юни.

62. Население на нелокализиран регион в Нубия, превърнато от египтяните в пустинна полиция.

Кратка информация за текстовете

Хахеперрасенб

Текстът е известен от дъска за писане от Британския музей (№ 5645), датирана от средата на XVIII династия (ок. 1400 г. пр. Хр.). За време на създаване на самия текст А. Гарднър посочва управлението на Сенусерт II (1897-1878 г. пр. Хр.).

Избрана литература:

A.Gardiner. The Admonitions of an Egyptian Sage from a Hieratic Papyrus in Leiden (Pap. Leiden 344 recto). Leipzig, 1909. pp. 95-112; pls. 17-18.

G. Kadish. British Museum Writing Board 5645: The Complaints of Kha-Kheper-Re-Senebu. JEA, 59 (1973), 77-90.

V.Ockinga. The Burden of Khakheperresonbu. JEA, 69 (1983), 88-95.

Неферти

Текстът е съхранен върху папирус (Ермитаж № 1116В), две дъски за писане и 19 остракона, все от Новото царство (1570-1070 г. пр. Хр.).

Въпреки, че събитията в текста се случват в двора на Снофру (ок. 2600 пр. Хр.), учените предпочитат да определят текста като пропагандна литература на първия цар от XII династия – Аменемхе I (1991-1962 пр. Хр.), който имал нужда да обоснове претенциите си върху трона.

Избрана литература:

A.Gardiner. New Literary Works from Ancient Egypt, JEA, 1 (1914), 100-106.

W. Helck. Die Prophezeiung des Nfr.tj. Wiesbaden, 1970.

S.Younis. Itj-towy and the Prophecies of Neferti. GM, 195 (2003), 97-108.

Ипусер

Текстът е запазен в папирус Лайден 344, датиран от XIX династия.

Вероятно писарят е използвал документ с няколко века по-стар, тъй като езика на текста е типичен средноегипетски. Този факт, както и описанията в самия текст събития карат учените да търсят неговия произход между края на Старото царство и началото на Средното царство.

Избрана литература:

A.Gardiner. Admonitions of an Egyptian Sage from a Hieratic Papyrus in Leiden (pap. Leiden 344 Recto). Leipzig, 1909.

R.O. Faulkner. Notes on "The Admonitions of an Egyptian Sage". JEA, 50 (1964), 24-36.

Кратка хроника на Деволуцията

Множество митове от цял свят, различни религиозни и философски системи описват развитието на живота в Космоса след неговото сътворение като процес на деволуиране, „слизане“ в материята и постепенно откъсване от божественото.

Според космологията на даоизма Върховният бог Ю Хуанг Шанг Ти, който е и баща на всички останали богове, обитава най-високото от всички небеса, намиращо се в близост до Полярната звезда. Това небе е източник на целия живот и на енергиите, запазващи по-ниските нива от космическата йерархия. То е място на мир и хармония, за разлика от света на хората, из пълен с необмислени действия¹.

Магнетичното за мнозина антрополози японско племе айну разказва за бога Айойна, спуснал се на Земята, за да създаде хората, чието завръщане на небесата било проблематично поради вонящата за боговете човешка обвивка, от която той пропуснал да се отърве².

В традиционната корейска митология Върховният бог Хананим е изцяло отделен от познатия ни свят, населен с низши духове и демони³.

Великият дух на ленапе Гиселемукаонг живее на най-далечното дванайсетото небе, докато с нашия свят се занимават останалите богове „мани товук“. Според тези индианци, известни и като делауери, човешкият дух, на когото тялото е само дреха, трябва да се

¹ C. Day. Chinese Peasant Cults. Shanghai, Kelly and Walsh. HRAF AF1 China, Doc. # 27. 1940. p.124-132

² J. Batchelor. Ainu Life and Lore; Echoes of a Departing Race. Tokyo, Kyobunkwan. HRAF AB6 Ainu №7. 1927. p. 115

³ H. Hulbert. The Passing of Korea. New York, Doubleday. HRAF AA1 Korea. 1906. p. 404

изкачи до небето, за да бъде допуснат в дома на създателя⁴. Тялото като дреха за душата е описано и в Багаватгита⁵.

В своята поема „Дела и дни“ Хезиод разказва за Петте световни епохи, в течение на които човечеството се изражда все повече и повече⁶.

Във времето на Златния век и царуването на Кронос, първият човешки род съществувал в безметежно щастие, а боговете често слизали да се съветват с хората. Животът бил като вечно празненство, нямало болести, а след смъртта си хората от Златния век били превърнати от Зевс в духове-покровители на следващите поколения.

В Сребърния век картината вече не била същата. Поради своето неразумие хората често страдали и животът им бил доста по-кратък отпреди. Те си позволявали да се бунтуват срещу боговете, изоставили жертвоприношенията и в крайна сметка разгневеният Зевс ги затрил от лицето на Земята.

Продължавайки да експериментира обаче, Зевс създал следващия Меден век, а хората в него той сътворил от дръжката на копие то си. Поради това те се оказали изпълнени с разрушителна гордост и гибелно увлечение по извратеното изкуство на войната, носещо скърби и печал. Унищожението този човешки род си докарал сам – хората се избили един-друг.

Четвъртия век Зевс заселил с полубогове и герои, които, след славни битки като тази при Троя⁷ например, се оттеглили на Острова на блажените.

Според гръцкия автор ние обитаваме Железния век – естествено най-трагичен от всички дотук:

⁴ М. Eliade. From Primitives to Zen: A Thematic Sourcebook of the History of Religion. New York, Harper and Row.1967

⁵ Bhagavad-gita As It Is. Sanskrit text, Roman transliteration, English equivalents; translated with elaborate purports by Bhaktivedanta Swami Prabhupada. Los Angeles, Bhaktivedanta Book Trust. 1986. (2.22)

⁶ Хезиод. Теогония. Дела и дни. Омирови химни. С., 1988. стр. 55-57

⁷ Град, който, както всички знаем, не е този, локализиран от Шлиман.

„Нощ и ден скръб и изтощителен труд непрестанно погубват хората... злото надделява, то цари навсякъде. Децата не почитат родителите си; приятелят не остава верен на приятеля си; гостът не среща гостоприемство; между братята няма любов. Хората не спазват дадената клетва, не ценят правдата и доброто. Те разрушават едни на други градовете си. Навсякъде владее насилието. Ценят се само гордостта и силата“⁸. На почит са престъпникът и злодеят. Богините Свян и Съвест обвинили в бели одежди своите тела и се възнесли при боговете, а на земята останали за хората само най-ужасните бедствия.

Платон обяснява интересно периодите на възход и упадък на Вселената⁹. Според него те отговарят на действията на Бог, който завърта Вселената в правилната посока, а когато тя придобие необходимата ритмичност, той я изоставя и тя сама поема точно в обратната посока. Така след космически катаклизми, при които малцина оцеляват, се стига и до възраждане, до Ерата на Кронос и расата на „Рожбите на Земята“, които се явяват наши предци, съществували в блаженство.

Маздейската свещена традиция също познава подобни периоди в историята на Космоса. Тя говори за четири епохи – златна, сребърна, желязна и такава на „многоото метали“¹⁰ или за клоните на едно космично дърво, които са отново в низходяща по отношение на благородните метали прогресия.¹¹

Периодът на залеза на човечеството вавилонски текстове описват със следните познати от съвременното действия:¹²

„Когато това стане на Небето, тогава всичко прозрачно ще стане мътно и всичко, което е чисто, ще стане мръсно, народите ще се

⁸ По Х. Кун, Старогръцки митове и легенди. С., 90-92

⁹ Платон, Диалози. Т. IV. С., 1990. „Държавникът“, 269-272.

¹⁰ Sudkar-Nask (Dinkard, IX, 8)

¹¹ Bahman-yasht, I. 3; II, 14; Fr. Cumont. “La Fin du Monde selon les images occidentaux” in Revue de l’Histoire des Religions CIII, 1931. p. 71

¹² по М. Елиаде. Митът за вечното завръщане”. С., 1994. 148-149

смесят, няма да се чуват повече молитви, всички гадания ще бъдат неблагоприятни... Под това царуване хората ще се разкъсват едни други, ще продават децата си за пари, мъжът ще изостави жена си и съпругата ще избяга от своя съпруг, и майката ще затвори врати за дъщеря си“.

Маите знаели за 26 868-годишния цикъл на прецесия на равноденствията и го разделили на пет периода. Те изчислили, че точката на зимното слънцестоене ще сочи към центъра на нашата Галактика около 2012 г. Напоследък много се спекулира с календара на маите и неговата „последна“ дата – 21 декември 2012 г. Това обаче не е никакъв точно фиксиран край, а по-скоро изпълването на един 5 125-годишен цикъл (1/5 от прецесионния цикъл или т.нар. Дълго броеие), който е започнал на 12 август 3114 г. пр. Хр.¹³

Интересно е съвпадението с хронологията на цикличното битие, описано в индийските Пурани, според която епохата, в която живеем – Кали юга¹⁴ е започнала на 18 февруари 3102 г. пр. Хр. Изглежда, че около тази дата са настъпили драматични промени в човешкото общество в различни точки на планетата. Край Нил по това време е царувал първият цар от династиите на човеците – Менес, а в Двуречието се появяват градът като стопанска и обществена единица, монументалната архитектура, все по-често каменна, както и писмеността.

В Пураните Битието е описано като живот на Върховната същност – Брами. Периодът от неговото сътворение до пълното му унищожение е 311 трилиона години. Един ден от живота на Брама – т.нар. калпа, е с продължителност 4.32 милиарда години и е последван от частично унищожение – Нощта на Брама. Този ден

13 J. Jenkins. “The How and Why of the Maya End Date in 2012 AD” in “The Mountain Astrologer”, vol. 8, № 1, Dec./ Jan. 1995. Виж също J. Jenkins. Maya Cosmogogenesis 2012. Santa Fe, Bear & Co. 1998.

14 Имената на четирите юги се появяват за първи път в Айтарея Брахмана, VII, 14. вж. още Н. Jacoby. – In : Encyclopaedia of Religion and Ethics, vol. I, p. 200 sq

калпа от своя страна се състои от 14 манвантари от по 306.72 милиона години и 15 периода на частично унищожение. Има и още. Всяка манвантара има 71 големи юги – Дивя юги от по 4.32 милиона години, а техните четири „под-юги“ се наричат Сатя (1.728 млн.г.), Трета (1.296 млн.г.), Двапара (864.000 г.) и „нашата“ (но по-скоро ние сме нейни) Кали юга от 432 000 години.

Според същия текст ние живеем в 28-ия юга цикъл от седмата манвантара на настоящия ден на Брама. Това дава на живота на Земята „стаж“ от 2.3 милиарда години. Най-древните микроорганизми, открити досега на Земята, са приблизително на същата възраст.

Преди нашия юга-цикъл в сегашния Ден на Брама са се „случили“ 453 такива. Всеки един юга-цикъл е регресионен процес, в който от златна епоха на непорочност, разумност, блаженство, дълголетие, мир и духовно развитие се стига до последна епоха на насилие и духовна деградация – Кали юга¹⁵.

В Кали юга, както сами можем да се убедим от света около нас, на власт е Материята. Човешките същества са изгубили познанието за своята духовна същност, не знаят откъде идват и къде ще отидат след смъртта на физическото си тяло.

Един от героите на индийския епос Рамайна¹⁶ – Какбхшунди разказва следното за Кали юга в Туласи Рамайна:

„В Кали юга, епохата на греха, мъжете и жените са до един изцяло затънали в неправдата и действат в нарушение на Ведите... всяка добродетел е погълната от греховете на Кали юга; всички мъдри книги са изчезнали, измамници разпространяват множество вероучения, които сами са си измислили. Хората до един са паднали в жертва на заблудата и всички благочестиви действия са погълнати от алчността“.

15 M. Cremona. "Puranic Time and the Archaeological Record". An address presented at World Archaeological Congress 3, December 4-11, 1994, New Delhi, India.

16 Махабхарата. Рамайна. Индийски национални епопеи. С., 1981.

В Махабхарата (Санги Парва), Юдхистири твърди:

„... законите на Ведите изчезват постепенно с всяка следваща епоха ... моралният дълг в епохата на Кали юга е изкривен до неузнаваемост. Изглежда че затова законите за всяка епоха са спускани според силите на човешките същества в конкретната епоха...“, а покъсно мъдрецът Вйаса допълва картината: „В Кали юга правилата на приетия ред изчезват и хората са измъчвани от несправедливостта.“

Добрата новина е, че с края на всяка една Кали юга Земята е практически обезлюдявана.

Будистката традиция също отбелязва упадък на човечеството, като го свързва и с намаляването на човешкия живот. По времето на първия Буда например човешкия живот траел 80 000 години, при втория – с 10 000 години по-малко; когато Гаутама идва, хората живеят едва по сто години и т.н.¹⁷

Различни гностични секти от II-III век приписват създаването на този свят на низш по отношение на божествената йерархия творец, който обикновено дори не подозира съществуването на Върховния бог¹⁸. Подобни космогонии се съхраняват в т.нар. херметически трактати¹⁹ и в дуалистичните ереси на Средновековна Европа²⁰.

17 Dighanikaya, II, 2-7.

18 Н. Jonas. Gnosis und spatantiker Geist, 1. Die mythologische Gnosis; 2. Von der Mythologie zur mystischen Philosophie, Gottingen, 1934, 1954; Hippolytus Werke, III. Band, Refutatio omnium haeresium. P. Wendland. 1916

19 Thrice-Greatest Hermes: Studies in Hellenistic Theosophy and Gnosis. Being a Translation of the Extant Sermons and Fragments of the Trismegistic Literature, with Prolegomena, Commentaries and Notes. London and Benares: The Theosophical Publishing Society, 1906; O.Festugiere. La Revelation d'Hermes Trismegiste. Paris, 1944.

20 Livre de deux Principes. Paris, Le Cerf, 1973; Rituel cathare latin. Paris, Le Cerf, 1977.

За средновековните изследователи на Кабала цикличното битие също не е непознато²¹. Цялостта на Божествената сила, според тях се разкрива в един пълен цикъл от седем периода – „шемита“ от по 7000 години, всеки от тях управляван от различна сефира, след което Творението се завръща към покаяние.

Забележителна е концепцията на тези мъдрци за първоначалния срыв в Творението – така нареченото „разбиване на съдовете“ (съдържащи изявите на Бога), което обаче отваря възможност пред хората чрез всяко свое праведно дело да възстановят съвършената структура в Битието²². Ритуалните действия, описани в Тората, пък водят до ограничаване на „другата страна“ – източника на Злото във Всемира, който обаче не може да бъде изцяло унищожен. Не и в тази епоха...²³

— — —

Изобретяването на писмеността според древните култури е акт божествен, но и действие, едновременно причинител и следствие на намаляването на умствените възможности на хората. Някои от тези култури, които се „сдобили“ или „достигнали“ до писмеността, съхранили с нейна помощ хронологията на божествената власт на Земята. Същата тази власт, която по-късно с деградацията на човешкото общество преминала в „царска от бога“, а оттам и до министър-председателска...

Царските списъци на древните цивилизации, които включват богове, полубогове или просто царе с необичайно дълго по днешните стандарти царуване са определяни от съвременната наука като „митологични“. Това придава на древните хронисти, боравили със сериозни дори за днешния академик цифри, един неблагоприятен облик на предтечи на Айзък Азимов.

²¹ Г. Шолем, За Кабалата и нейната символика. С., 2005. 114-115.

²² Пак там – 161-169.

²³ Пак там – 184-185.

Царските списъци от Месопотамия са известни²⁴ от петнайсетина плочки, предимно от архива на Нипур, както и от няколко академични преписки на шумерските имена от аморейските династии на Исин (1900 пр. Хр.) и Ларса (1800 пр. Хр.). Най-пълният текст, който се съхранява в Националната библиотека на Норвегия, главно следното²⁵:

1. А-лудим, управлявал в Ериду 28.800 години – от 222 600 до 193 800 г. пр. Потопа
2. Алалгар, управлявал в Ериду 43.200 години – от 193 800 до 150 600 г. пр. Потопа
3. Ен-мен-лу-Анна, управлявал в Бад-тибира 36.000 г. – от 150 600 до 114 600 г. пр. Потопа
4. Ен-мен-гал-Анна, управлявал в Бад-тибира 28.800 г. – от 114 600 до 85 800 г. пр. Потопа
5. Думу-зи, управлявал в Бад-тибира 28.800 г. – от 85 800 до 57 000 г. пр. Потопа
6. Ен-сипа-зи-Анна, управлявал в Ларак 13.800 г. – от 57 000 до 43 200 г. пр. Потопа
7. Ен-мен-дур-Анна, управлявал в Сипар 7.200 г. – от 43 200 до 36 000 г. пр. Потопа
8. Убар-туту, управлявал в Шурупак 36.000 г. – 36 000 г. пр. Потопа до Потопа

Друга версия за управлението на „митичните“ царе на Месопотамия представя елинизираният халдейски философ от III век пр. Хр. Берос в своята *Babyloniaca* (II.1)²⁶. Неговият списък включва

²⁴ T. Jacobsen. *The Sumerian King List*. Chicago. University of Chicago Press. 1939; J.-J. Glassner, *Chroniques mesopotamiennes*. Paris. Belles Lettres, 1993

²⁵ The National Library of Norway, The Schoyen Collection, *Sumerian History, MS-2855: List of Kings and Cities from Before the Flood*.

²⁶ G. Contenau. *Le deluge babylonien*. Paris. 1941, rev. ed. Paris, Payot.

10 царе от 4 града, управлявали 120 периода от общо 432 000 години. Тяхното царуване обхваща периода от появяването на Уана (гр. Оанес) – човекът-риба, донесъл писмеността, науката, законите и градоустройството в Шумер, до Всемирния Потоп.

Институтът за библейски и научни изследвания (IBSS) работи върху теория, според която първият от тези царе Алулим, управлявал близо 65 000 години (според списъците от Нипур и двойно по-малко според Берос), всъщност е единосъщ с Адам; писарят на осмия цар преди потопа Енмендурана – Утуабзу, който бил седмият и последен писар, възнесъл се на небето, разбира се е Енох; а последният цар преди Потопа – Зиусудра няма кой друг да е освен самия Ной!

Библията говори за първоначалното безсмъртие, предопределено от Бог за хората и за причината за неговото прекратяване – грехопадението²⁷. Потомците на Адам все още се радват на една извънредно дълга продължителност на живот, която по-късно поради влечението им към плътта Бог съкращава на 120 години²⁸.

Вината на човечеството пред Бог, поради която Той изпраща унищожителния Потоп, е покварата на плътта и насилието, които царуват на Земята по онова време (и едва ли са в такива мащаби както днес). Затова и единственият достоен да оцелее – Ной е праведен, непорочен човек, който ходи по Божиите пътища²⁹.

1952, p. 56; S. Burnstein. The Babyloniaca of Berossus. Malibu, Ca. Undena Publications. 1978

²⁷ Бит.2:17; Рим.5:12, 6:23; 1Кор.15:21-22

²⁸ Бит. 5-6:3. Виж също статията “Chronology” в Westminster Dictionary of the Bible. Collins, 1944, p. 103, основана на Davis, J. D. “Antideluvian Patriarchs” в ISBE, I, pp. 139-143.

²⁹ Бит. 6:5-13

И накрая няколко примера от бреговете на Нил:

В Туринския канон³⁰, който се явява най-пълният царски списък на древен Египет, датиращ от XIX династия, първите царували били боговете – (Птах, Ре, Шу?) Геб, Озирис, Сет, Хор (300 години), Тот (7720 години), Маат (200 години), Хор-?..

Манетон разказва за династии от богове, полубогове и духове, които управлявали 20 000 години преди Потопа. Той дава на тези свръхчовешки династии 24 900 години царуване, като за да приравни египетската хронология към еврейската ги определя като „лунни“ години и така слънчевите се оказват едва 2206.³¹

В Заклинание 1130 от *Текстове на саркофазите*³² Творецът разказва своето Творение и за първи път път в човешката история е документирана появата на злото у хората!

„Изговаряне на думите от страна на този със скритите имена
Господаря-до-предела, който говори
на мъртвите, които тътнят в плаването на обкръжението:
(душите на мъртвите, които се лутат в обвивката на Слънцето)
„Вървете в мир!

Ще повтора за вас добрите дела,
които направи за мен собственото ми сърце
във вътрешността на Слънчевата обвивка,
от желание да бъде смълчано злото.
Ето направих аз четири добри дела
във вътрешността на портала на Страната на изгрева.
Ето направих аз четирите вятъра,
за да диша всеки човек, докато е жив.

³⁰ A.Gardiner.The Royal Canon of Turin. Griffith Institute, Oxford 1997

³¹ Aegyptiaca. Book I, Fr. 1 от арменската версия на Евсевий.

³² СТ. VII. 461-471

Това е едно дело там.
Ето направих аз Великия разлив
за да бъде силен бедняка, подобно на великия.

Това е едно дело там.
Ето направих аз всеки човек подобен на своя брат.

**Не заповядах аз да вършат те неправда,
именно техните сърца не се подчиниха на казаното от мен...**

175-а глава от древноегипетската „Книга на мъртвите“³³ съдържа заклинание, с помощта на което мъртвият ще избегне повторната смърт в отвъдното, която води до пълно унищожение. Това заклинание съдържа диалог между Твореца – Атум и известния като „писар на боговете“ бог Тот. Ето част от него:

„Заклинание, за да не се умира повторно:

О, Тот какво е това, което възникна
у децата на Небесната богиня?

Направиха те войни,

ето нададоха те крясъци.

Направиха те Злото,

сътвориха те непокорството.

Направиха те насилието,

сътвориха те предпазването.

Ето наистина направиха те това,

което е велико, да стане нищожно

в цялото наше Творение.

Въздай величие Тот – казва Атум –

Не ще гледаш ти злото,

не ще бъдеш наранен.

³³ The Book of the Dead. The Chapters of Coming Forth by Day. E.A.W.Budge. London, 1898. p.457-460

Намали годините техни, скъси месеците им,
тъй като нанесоха те скрита вреда
във всичко, което ти си сътворил...“

Така наречената „Книга на Небесната крава“, която за първи път се появява в гробницата на Тутанхамун и е позната в Египет чак до Римския период,³⁴ разказва за времето, когато Ре бил цар, както на боговете, така и на хората. Името на бога дори е уникално изписано в текста – оградено в царски картуш. Според този текст бунтът, замислен от хората, довел до решението на Слънцебога да ги унищожи. Пълното унищожение все пак им се разминало, но оттогава Ре вече не царувал сред тях, а се оттеглил на небето.

В храма на Хонсу в Карнак има надпис от времето на Птолемей III³⁵, който гласи:

„Първата раса, сътворена от Ре. Замислен бе Законът в тяхното време. Маат (Справедливостта) дойде от небето в техния ден. Съедини се тя с тези, които бяха на земята. Земята беше изобилна, стомасите – пълни и нямаше бедна година в Двете земи (Египет). Не падаха стените. Не бодяха тръните във времето на първите богове.“

³⁴ Ch. Maystre. *Le Livre de la Vache du Ciel dans les Tombeaux de la Valee des Rois.* – BIFAO. XL (1941), 53-115; A. Piankoff. *The Shrines of Tut-Ankh-Amon.* In: *Bollingen Series XL*, 2 (1955), 27-37.

³⁵ 35 Urk. VIII. 76, 90k

Вместо заключение

Използвахме тези няколко примера от представите на древните култури за Първото време, когато злото все още не било отделило хората от техния Творец, за да впишем представените тук древноегипетски текстове в една по-цялостна картина на събития и процеси, познати на хората от древността.

Колкото до представените три разказа на древноегипетски мъдrecи, те могат да доведат (а могат и да не доведат) до някои от следните изводи.

На първо място за феновете на Древен Египет (защото за масите Египет си остава загадъчна страна, пълна с наргилета и красиви руини от времето на фараона „Еди-кой си“) може би би било интересно да възстановят в съзнанието си визията за перфектно функциониращата цивилизация, обръщайки наопаки „оплакванията“ на Ипусер едно по едно.

Друга възможна тема за размисъл би могла да бъде разликата в действията и състоянията на хората, които мъдrecите, всеки за своето време, определят като признаци за упадък в обществото.

За Хахеперрасенеб, например болка и недоумение буди фактът, че Неправдата присъства в мястото на управление на държавата – царския дворец. За колцина ли от нас тя не присъства в съвременния еквивалент на това място? Египтянинът споделя още, че няма човек „празен от зло“ (имаме ли ние познат, празен от зло) и хората си подражават във вършенето на зло. Именно подражанието във вършенето на множество упадъчни действия води до изграждане на самочувствие и позиции в съвременното общество. И ако Хахеперрасенеб се удивлява на безразличието на масите към несправедливостите, той наистина е щастливец, че не е част от тълпата на XXI век.

Присмехът към болката, безразличието към престъплението, състоянието на влюбеност в собствените мисли и изказвания са все добре познати ни примери за това що е да сме хора...

Но какво ако той е прав, че да се мълчи за всичко това е болест? Тогава всички ние сме болни. За разлика от Древен Египет обаче ние почти нямаме общественици, хора с влияние или такива, чийто глас се чува, които да „издигат глас“ в защита на ценности и морал (изключенията са единици и поради това безценни).

Така, че когато един ден децата ни приемат екхибиционизма за начин на обличане, интернет за образователно средство и „риалити“-шоуто за най-висше зрелище, само защото гълпата ги е подчинила на своите вкусове, ще разберем, че никога не сме били нищо повече от **еднакво безлични хора, всеки със своите претенции...**

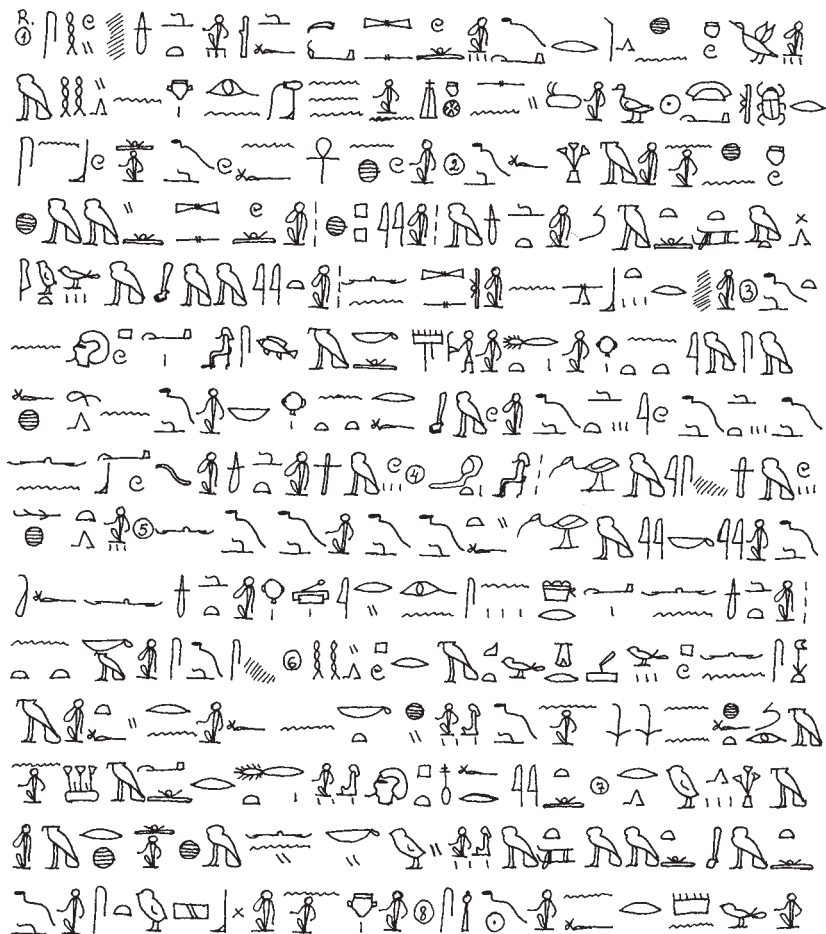
Може би водим подобно съществуване поради всеобвързващите делника ни нишки на материалното, които твърде успешно успяват да отклонят вниманието ни от факта, че ние сме на този свят незадълго. Изпълването на престоя ни тук с устрем към „малки победи“ в нашия живот, в близък и по-далечен (макар и да нямаме гаранции за такъв) план ни кара да забравяме, че един ден театърът, в който всеки един от нас си въобразява, че играе ключова роля, ще спусне завеси. Тогава, казват древните, ще дойде време всеки да получи онова, което е заслужил. Тогава може би ние ще открием, че цената за очистване от греха, която от времето на католическите индулгенции непрекъснато пада, за да стигне днес до двадесетте стотинки за свещичка в позлатените сгради, където едва ли Бог обитава, цената, която сме толкова убедени, че е достатъчна, може би няма да стигне...

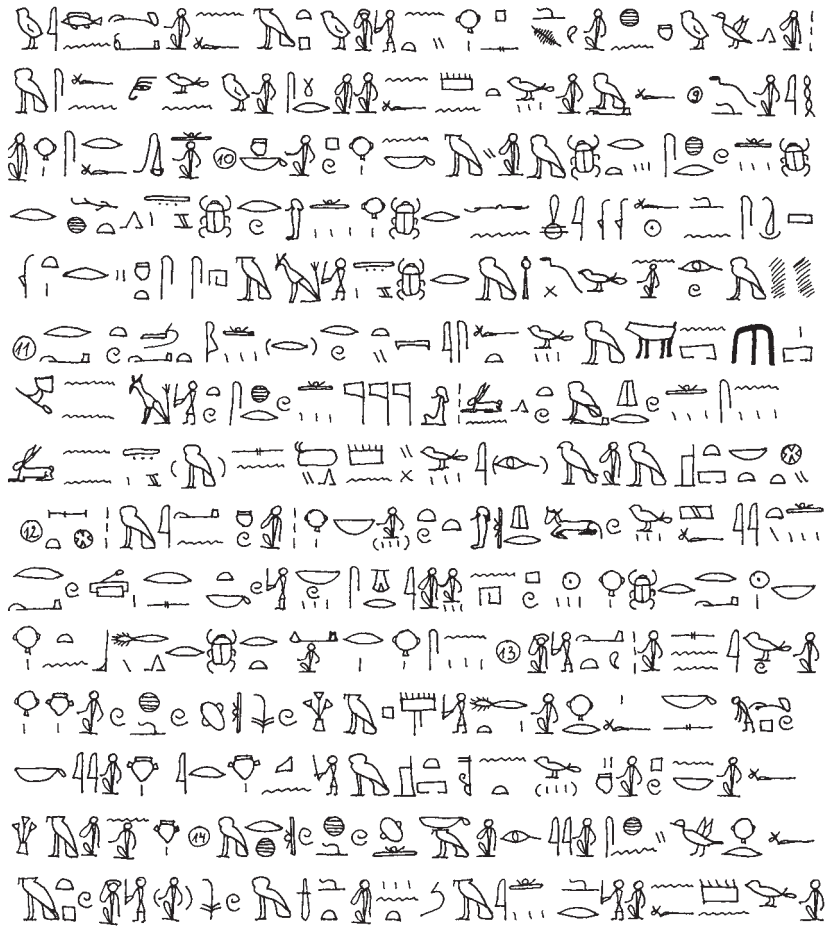
На съда в Отвъдното пред трупа на Единствения Бог древните египтяни са се стремели да овладеят своето сърце-съзнание, за да се окаже то в съвършен баланс с реда в Космоса. Ако ли не, следва повторна смърт, която е пълно унищожение. Щастливото

задгробно битие явно съвсем не било гарантирано. Освен това те изброявали четиридесет и две зли дела, за които твърдели, че никога през живота си не са извършвали. Цели четиридесет и две ограничения – какъв ужас за съвременния човек.

Предвид склонността на хората към греха, която многократно Го е разочаровала, в тази епоха Бог счел за необходимо да даде заповеди и да заяви, че, когато дойде времето, Той ще съди. Сега в книгата, която човечеството нарича „Книгата“ и всяко домакинство, ако не я чете, то поне я притежава, ние имаме записани Неговите Десет заповеди (не девет или единадесет – точно десет). Заслужава си да опитаме да се ръководим от тях. Това е истинската инвестиция, не само за всеки един от нас, но и за Битието на човеците.

**Йероглифна транскрипция на „Хахепerrasенб“
по A.Gardiner, The Admonitions of an Egyptian Sage
from a Hieratic Papyrus in Leiden
(Pap. Leiden 344 recto). Leipzig, 1909.**

Handwritten text in a cursive script, possibly a form of shorthand or a specific dialect. The text is organized into approximately 15 horizontal lines. The characters are highly stylized and interconnected, with many loops and flourishes. Some characters resemble letters from the Latin or Greek alphabets, but they are modified and combined in ways that are not standard. The overall appearance is that of a personal or specialized shorthand system.

Транслитерация на египетските текстове¹

Хахеперрасенеб

*shwj md.wt kdf(w) ts.w / d^cr(w) hn.w m h^hj n ib / ir(w).n.w^cb
n iwnw snj / h^chpr^csnbw dd.w n.f^cnhw / dd.f / h³ n.j hn.w h^mmj
/ ts.w hppj / md.wt m³.wt tmt sw³.t šw m wh^mmjt / nn ts n sbt r³ /
dd.t n tp^{-c}.w / sh³k.j ht.j hr ntt im.s / m fh m dd(t).j nb(t) / hr ntt
rf wh^m.w m ddd.t / iw ddd.t(w) dd(w) / nn^cbw md.wt imj.w-h^ct /
gm(w) ist imj.w-ht / n dd dd(w) / dd dd.tj.fj / gmj kj dd.tj.fj / n md.t
n mdt hr-s³ irj / ir.n.sn dr^{-c}.wj / nn mdt ntt / k³.s dd.s / h^hj pw r
³kt grg pw / nn sh³.tj.fj rn.f n kthj / dd.n.j nn h^tt m³³.n.j / š³ r ht
tpt nfrjt r / iw.w hr s³ / snj.sn r sw³t / h³ ³ rh.j hm(w) nj kjwj / m
tmmt wh^m.t / dd.j st wšb n.j ib.j / sh^d.j n.f r mnt.j / wjn.j n.f³tpw /
ntj hr psdw.j / hn.w m sfn wj / sšr.j n.f mnt.j m^{-c}.f / dd.j ih hr srf.j
/ ink pw hr nk³ m hpr.t / shr.w hpr(w) ht t³ / hpr.w hr hpr / nn mj
snf / dns rnpt / r sn.wt.s / sh³(w) t³ / hpr(w) m hdj n.j / rdj tw m³c^t
r rwtj / isft m hnw sh / hnn.tw shr.w ntr.w / wn.tw mhrw.sn / wnn t³
(m) snj-mnt / irtjw m st nb.t / niw.wt d^ctt m i^cnw / hr-nb twt hr iw /
šfft rdj(w) s³.r.s / tk.w nb.w sgr.w / nhpw hr hpr r^c nb / hr tnbh(w)
r hpr.t / rdj.j r³ hr.sn / ³tp(w) ^c.wt.j / snnw.j hr ib.j / wh^dw sw h^cp
ht.j hr.f / ks pw kj ib / ir ib knj m st ksnt / sn.w pw n nb.f / h³ n.j ib
m rh(w) wh^dw / k³ ir.j shnj hr.f / ³tpw.j sw m mdt nt m³jr / dr.j n.f
mnt.j / dd.f n ib.f / mj m ib.j mdw.j n.k / wšb.k n.j ts.w.j / wh^c.k n.j
n³ ntj ht t³ / ntj.w hd pth(w) / ink pw hr nk³ m hpr.t / ihw bs(w) m
mjn / nhp n sw³ dr drtjw / hr-nb gr(w) hr.f / t³ r dr.f m shr^c / nn ht
šw m iw / bw-nb twt hr ir.t st / h³tj.w.sn snm.w / dd(w) hr m dd.(t)
w n.f hr / ib n snj hr(w) / dw³.tw r.s m hrt hrw / n wjn n st ib.w / hrt
sf im mj p³ hrw / hr snj r.s n^cš³ / hr drj / nn r^crk šs³.f / nn dnwd dj.f
r³ / dw³.tw r wh^dw r^c nb / ³w.w wdn(w) mnt.j / nn ph^tj n m³jr nh^m.f*

¹ Фразите са отделени с „/” според редовете в българския превод, за да улесним сравненията.

sw / m-^c wsr r:f / h3t pw gr r sdm.t ihw pw wšb n hm / hsf hn.w hr
 s.hpr rk w / n šsp.n.ib m3^ct / n whd.tw smj n mdt / mrj nb s ts.f / bw
 nb grg(w) hr h^cbb / bt(w) mtj mdt / dd.j n.k ib.j wšb.k n.j / n gr n
 ib ph(w) / mk hrt b3k mj nb / ^cš3 wdn hr.k

Неферти

hws ib.j / rmj.k t3 pn š3^c.n.k im.f / gr m iwḥ / mk wn dd.tj r:f m
 s.trjt / mk rf wn wr m pth š3^c.n.k im t3 / m wrd mk st hft-hr.k / ^ch^c.k r
 ntt m-b3h.k / mk nn wn rf wr.w / m shr.w n.w t3 / irj.t m tmmt ir.tw /
 š3^c r^c m grg / t3 ^ck.w r 3w / nn hpr d3t / nn sp km n ^cnt m š3.tw.f / hd
 t3 pn nn mhj hr.f / nn dd(w) nn rm.w.f / wnn t3 pn m m-^c / itn hbs.w
 nn psd.f m33 rhjt / nn ^cnh.tw hbs.w šn^c.w / wn in.s hr-nb idr.w m
 g3w.f / iw.j r dd ntj hft r.j / n sr.n.j ntt n ij.t / itrw šw nw kmt / d3.tw
 hr rd.wj / tw r hḥj mw n ^ch^cw r skd.f / w3t.f hpr.tj m wdb / iw wdb
 r ntj mw / st mw r ntj st wdb / iw rsw r hsf mhjt / nn pt m Bw w^c /
 iw 3pd.w drdrj.t(w) r ms.t / m h3t nt t3-mḥw / ir.n.f sš hr gs rmt /
 stkn sw rmt n g3w / hd hm nf3 n bw nfr / n3 n š.w k^ch.w / wn.jw hr
 wgs.w / wbn.w hr rm.w 3pd.w / bw nfr nb rwj(w) / pth(w) t3 n ksnt /
 m-^c nf3 n df3.w / stjw hftj.w t3 / iw hrwj.w hpr(w) hr i3bt / iw ^c3mw
 h3j(w) r kmt / g3w.tw hnrt kj r gs.f / nn sdm(w) m n.f hwj.w.f / tw
 r isk m3kt m grh / tw r 3k hnrt / tw r snbt kdd(w) m ir.tj / sdr.w hr
 iw.j rsw.kwj / ^cwt h3st r swrj hr itrw nw kmt / kbb.sn hr wdb.sn / n
 g3w s.trj st / iw t3 pn it(w) in.t(w) / n rh(w) bsw hpr.tj.fj / imn(w)
 m dd / ptr sdm hr id.w / iw gr(w) hft-hr / rdj.j n.k t3 m snj mnj / tm
 hpr(w) hpr / tw r šsp h^cw nw ^ch3 / ^cnh t3 m sh3 / iw tw r ir.t ^ch3w
 m hmt / dbh.tw m t snf / sbt.tw m sbt n mr / nn rm.w.tw n m(w)t /
 nn sdr.tw hkr n m(w)t / ib n s m-s3.f ds.f / nn ir.tw s3m.wt mjn / ib
 stnj n hr-s r 3w / hms s r k3h.f / s3.f kj sm3 kj / rdj.j n.k s3 m hrwj /
 sn m hftj / s hr sm3 it.f / r3 nb mh(w) m mrj.wj / bw nfr nb rwj(w) /
 3k(w) t3 š3.tw r:f hp.w / hdd(w) m irj.t / wš.w m gmj.t / irj.t m tmmt

ir.tw / tw r nhm ht n s r.f / rdj(w) n ntj m rwtj / rdj.j n.k nb m nhw / rwtj htp(w) / tm ir(w) mh n.f / ir(w) šw / tw r rdj.t ht m msdd / r sgr.t(w) r3 mdw(w) / wšb.tw ts ° pr.w hr ht / mdw.tw m sm3 sw / hnw mdt hr ib mj ht / nn whd.n.tw pr(w) n r3 / °nd t3 °š3 hrp.w.f / wš.t(w).f °3 b3kw.f / kt.t(w) it wr ipt / h3j.tw s m wbn / iw r° iwd.f sw rmt / wbn.f wn wnwt / nn rh.tw hpr mtrt / nn tnj(w) šwjt.f / nn b3k.tw hr dg3.tw / nn ibh(w) ir.tj m mw / wnn.f m pt mj i3h / nn th(w) nw.f nw šs3 / wn is stwt.f m hr / m sp.f imj.w-h3t / rdj.j n.k t3 m snj mnj / s3-° m nb ° / tw nd-hrt nd(w)-hrt / rdj.j n.k hrj r hrj / phr(w) t3 m s3 / phr(w) ht / °nh.tw m hrt-ntr / iw hwrw r ir.t °h°w / wr.w ... r hpr / in šw3w wnm.sn t / b3k.w bhk.w / nn wn hk3-°nd r t3 / mshnt nt ntr nb

Иныcep

irj.w-°3 hr šm.n h3k.n bnrjt.jw / n dd rh.tj f3t 3tpw.f / 3pd.w ts.n.sn skw / idhw hrt ikm.w / °thw .. snm.w / m33.s s3.f m hrwj.f sh3 s3 n it.f / sw r kj mj hr hps wpwt / n.tn m rk hr m h3w psdt / iw šm nb Kd m irtjw m-° hpr.t m t3 / h3st.iw hpr(w) m rmt m st nb / iw ms hr °3d.w / sr.w n tp.jw-° spr.w / iw ms .. tp t3 hr sm3.iw / šm s r sk3 m ikmw.f / iw ms sfw hr dd snj / hr m ntj wn / iw ms hr °3d.w / pdtj grg(w) °d3w m st nbt / iw nn s n sf / iw ms h3kw .. m st nbt / b3k hr it.t gm.t.f / iw ms h°pj hr hwj n sk3.tw n.f / s nb n rh.n hpr.t ht t3 / iw ms hm.wt wšr n iwr.n.tw / n kd.n hnmw m-° shr.w t3 / iw ms šw3.w hpr(w) m nb.w špss.w / tm ir.t n.f tbt / nb h°w / iw ms hm.w irj ib.w.sn snm.w / n sns.n sr.w rmt.sn nhm.w / iw ms ib shm.w idw ht t3 / snf m st nbt / n nk3n n mt / wnhjt hr dd n tkn im st / iw ms m.wt °š3 krs.w m itrw / nwj m h3t / hpr is w°bt m nwj / iw ms šps.w m nhwt šw3.w hrj ršwt / njwt nb hr imj dr.n kn.w m-° n / iw ms rmt mj gm.w / sbw ht t3 nn ms hd hbs.w m p3 rk / iw ms t3 hr msnh mj irr nhp / °w3j m nb °h°w / hpr.w m h°kw / iw ms kf3.w-ib

mj / n_hw nds hr.wj irj.j m-^c / iw ms itrw m snf swrj.tw im.f / njw.tw
 m rmt₁ ib.tw mw / iw ms sb_h.wt wh₃.w drj.wt 3mm(w) / drwt n pr-
 njswt / ^cn_h(w) wd₃(w) snb(w) / mn(w) rwd(w) / iw ms swh₃(w) dpt
 rsjw / h_b₃(w) njw.wt / šm₃w h_{pr} m šwj / iw ms msh.w 3ff(w) p₃ ^cdw
 n it.t n.sn / šm n.sn rmt₁ ds.w irj / h_d pw n / dd.tw m dgs ^c3 mk sj šnw
 / mk h_{nd}.tw mj rm.w / n tnw sw snd(w) m-^c hrjw-ib / iw ms rmt₁
^cnd.w / dd(w) sn.f m t₃ m st nb.t / mdw rh.w-ht ^cr.f n wdf / iw ms s₃
 s g₃w si₃.f / h_{pr} ms(w) nbt.f / m s₃ h_{mt}.f / iw ms dšrt ht t₃ sp₃.wt
 h_b₃(w) / pdt rwtj ij.tj n k_{mt} / iw ms spr.tw / nn ms wn rmt₁ m st nb /
 iw ms nbw h_{sbd} h_d mfk₃t h_m₃gt / h_{smn} ibht mn_h.w / r h_h.w n
 h_m.wt / špss.wt ht t₃ nb.wt pr.w hr dd / h₃ n.n imj wnm.tj.n / iw ms
 šps.wt h₃w.sn snm(w) m-^c isjw / ib.w.sn btk.w hr nd hrt / iw ms
 gm_{gm}(w) hnw nw h_{3b} / ssnd_m šps.t h_d.tw.f / iw ms k_d.w mr.w h_{pr}
 m hnwtjw / wn.w m dpt ntr n_hb(w) / n ms h_d.tw r špnj mjn / ptr ir.
 tj.n r ^cš.w n s^ch.w.n / k_{rs}.tw w^cb.w m inw.sn / sdwh.tw i₃w m sft irj
 r mn m kftjw / n ij.n.sn h_d nbw / kn injt nt k₃t nb(t) / kf.tw nt pr-
 njswt ^cn_h(w) wd₃(w) snb(w) / wr.wj iw wh₃tiw hr h_bjt.sn tm₃.wj /
 m rdmt w_{3d} / iw ms 3bw tnj itr-šm^ct / n b_{3k} n h₃^cjt / h_d d^cbt irtjw /
 m³w nwt št₃w / k₃t h_mwt / km ^ch / iw pr-h_d r m-^c m-h_{mt} b₃kw.f /
 nfr is ib n njswt iw n.f m³^ct / hr is iw h₃st nb(t) / mw n pw w_{3d} n pw
 / pw-trj ir.t.n r.s w₃ r 3_kw / iw ms s_bt 3_k(w) / nn ir.tw f / immt pw ntj
 ht t₃ / šbn(w) hr n_hwt / iw ms mt nb m ntj wn / wn.w m rmt₁ h_{pr} m
 / k₃wtj.w rdj.tw hr w₃t / iw ms šnw wšr(w) n hr nb / n tnw.n.tw s₃ s
 r iwtj n.f sw / iw ms hr hrw / n ^ck₃ hrw m rnp.wt nt hrw / nn p_hwj
 n hrw / iw ms wr šrj hr mrj.j m(w)t / h_{rd}.w ktj.jw hr tm sw r rdj.t
^cn_h.j / iw ms ms.w wr.w h_{wj}.tw r s₃.wt / h_{rd}.w nw n_hbt rdj.tw hr
 k₃nr / iw ms wn.w m w^cbt rdj.tw hr k₃nr / sšt₃.w pw n wt.w hr šhr
 hr.f / iw ms nf 3_kw m₃₃(w) sf / t₃ sp.w n gnnwt.f mj wh₃.w m_h^cw /
 iw ms id_hw r dr.f nn dg₃.tw.f / m_h ib n t₃ m_hw imj tnw w₃.wt h_{wj} /
 pw trj ntj.tw r ir.t / n h_{pr} m st nb.t / hr.tw dd.tw w^c r st št₃.w / mk
 sw m-^c h_m.w sw / mj rh.w sw / h₃st.jw h_m.w m k₃t id_hw / iw ms rdj.
 tw h_{nm}w hr bnwt / h_{bs}.jw p₃kt h_{wj}.tw m / tm.jw m₃₃ hrw pr n h_{sf}

/ wn.jw hr hnkjt nt h3j.w.sn / imj sdr.sn hr šdw mwt / dd iw.f dns r.j
 r šdw hrj ʕntjw / iwh.s hr ʕndw mh hr / rh st knjw / hr wb3 hd(w)
 sw / nfr pw phrt irj / snnj.n.sn šps.wt mj b3k.wt / hnwt m ʕw.t m
 hnw n3t / hst.sn n mrt m irtjw / s.dd.w hr bnwt / iw ms hmt nb.t
 shm(w) m r3.w.sn / mdw hnwt.sn dns pw r b3k.w / iw ms nh.wt
 sk(w) gnw wn.w / iwd.n.j sw hmw n pr.f / iw rmt r dd sdm.sn st /
 hd(w) fk3.w n h3w n hrd.w / nn k3w / iw mj n dpt irj mj m-ʕ mjn / iw
 ms wr.w hkr.w hr sw n / šms.tw šmsw hr nhwt / iw ms t3.w hr dd /
 rh.n.j ntr tn k3 irj.j n.f / iw ms m3ʕt ht t3 m rn st pwj / isft pw ir.sn
 hr gr hr st / iw ms shs.w ʕh3 hr n hnw / ʕw3j.tw itt.tw ht.f nb.t / iw
 ms ʕwt nb.t ib.w.sn rm.w / mnmnt hr imt m-ʕ shr.w t3 / iw ms šʕt sm3
 st / snd.w hr hsf ir.w r hftjw.tn / iw grt ʕnd twt / wd3 hr ntj ktw / in
 iw m šms n hntj hnʕ wdʕ.f / in iw m rhs n m3j 3sr n sdt / in iw m iwh
 n pth itt / dd.tn n.f hr m-ʕ / n ph sw / indw is pw dd.tn n.f / iw ms
 hm ht t3 / nht hr h3b n bw nb / hwj.s snt.f n mwt.f / išst pw irj.t / iw
 ms w3.wt mtn.w s3.w / hms.tw hr b3.wt r ij.t h3wj / r it.t 3tpw.f /
 nhm.w ntt hr.f / hnm.w m sht nt ht / hdb.w m nf / nds.w prj.w iw.tj
 hr sw n / h3 rf grh pw m rmt / n iwr n mst / ih gr t3 m hrw nn hnnw
 / iw ms wnm.tw smw sʕm.tw m mw / n gm.n.tw k3j smw n 3pdw /
 nhm m r3 n š3j.w / n hr ʕn.n.k r.j / hr hkr.w / iw ms it sk.w hr w3t nb
 / sh3.w hbs.w hs3jt mrht / hr nb hr nn wn(w) wd3 fk(w) / s3w.f
 pd(w) r t3 / m sm mʕr pw n ib.j / iw.j dr rssj / h3 rf hr nb hr nn
 wn(w) wd3 fk(w) / s3w.f pd(w) r t3 / m sm mʕr pw n ib.j / iw.j dr rssj
 / h3 rf ir.n.j hrw.j m t3 3t / nhm.f wj m-ʕ whdt.j / ir.w im st / iw ms ʕt
 dsr.t šd(w) sšw.f / sh3.w st št3.w wn.t / iw ms hk3.w sh3.w / šm.w
 shn.w s.nh3.w / hr sh3 st in rmt / iw ms wn(w) h3.w / šd(w) wp.
 wt.sn / hpr rmt dt m nb dt / iw ms ... sm3.tw / šd(w) sš.w.sn / bjn.wj
 n.j n indw m rk irj / iw ms sš.w nw tm3m / dr.w sš.w.sn / ʕnh t n kmt
 m h3j.j in.t n.j / iw ms hp.w nw hnt dj.w r hntj / šm.tw ms hr.sn m
 iwjt / hwrw hr ng3.t im m hnw mrr.wt / iw ms hwrw spr(w) r ʕ-psdt
 / sh3.w sšm pf mʕb3jt / iw ms hnt smsw m pr h3.f / hwrw hr šm.t ij.t
 m hw.wt wr.wt / iw ms ms.w sr.w h3ʕ(w) m mrr.wt / rh.w hr tjw

wh3(w) hr m bj3t / ntj n rh.f.sj / °n(w) m hr.f / mtn is ht w3.tj r k3 /
 prj wbd.t.s r hfijw t3 / mtn is ir(w) ht n p3 hpr(w) w3 / šd(w) njswt
 in hwrw / mtn krs(w) m bj k m šfdjt / iw imnt n mr w3 r šwt / mtn
 is w3 r s.šw3 t3 m nsjt / in nhj.w n rmt hm.w shr.w / mtn is w3 r sbj.w
 hr i°rt / ... nt R° shrj t3.wj / mtn sšt3 n t3 hmm drw.f sh3(w) / hnw
 whn(w).f n wnw / mtn kmt w3.tj r stjt / rdj(w) mw r t3 it.tj nf nht-°
 m m3jr / mtn šd.w krht m tpht.s / sh3.w sšt3.w n njswt-bjtj / mtn
 hnw hr snd.t m-° g3wt / nb.w r wd h3°jt / nn hsf-° / mtn t3 ts(w) nf
 hr sm3j.w / knj hsj hr nhm.w ht.f / mtn krht hr nnjw / tm ir(w) n.f
 db3t / m nb h3t / mtn nb.w w°bt dr(w) hr k3nr / tm ir(w) n.f krs / m
 nb pr-hd / mtn is n3 hpr.w r rmt / tm kd(w) n.f°t / m nb drj.wt / mtn
 knbt nt t3 dr.tj ht-t3 / dr(w) m prjt njswt / mtn šps.wt hr šdw / sr.w
 m šn°w / tm sdr(w) hr drj.wt / m nb hnkjt / mtn nb ht sdr(w) ib /
 dbh(w) n.f t3hw.f m nb shrw / mtn nb.w d3j.wt m isjw / tm šht(w)
 n.f / m nb p3Kt / mtn tm mdh.w n.f imw / m nb °h°w / nb irj hr gmh
 st / nn st m-°f / mtn iwtj šwj.t.w.f / m nb šwj / nb.w šwj / m wh3 n
 d°.w / mtn hm(w) d3d3t / m nb bnt / tm hsj(w) n.f / hr swh3 Mrt /
 mtn nb.w wdh.w hmt / n wnh.w hnw n w° im / mtn sdr(w) h3rj m-°
 g3w / gm.f špss / tm nf m33 °h° hr.s wdn / mtn iwtj ht.f m nb °h°.w /
 sr hr hsj.t.f / mtn šw3.w nw t3 hpr m hwd / nb ht m iwtj nf / mtn hpr
 m nb.w wb3jt / wn m wpwtj hr h3b kj / mtn iwtj p°t.f / m nb m°hr /
 hnn.t(w) hn rwjt.f m ht kj / mtn wš šnj iwtj mrht.f / m nb hbbt °ntjw
 ndm / mtn iwtt pds.s m nb.t 3tp / gmh.t hr.s m mw / m nb.t °nh / mtn
 nfr s hr wnm k3w.f / snm ht.k m 3w ib / nn n.k hnhn r.k / 3h pw n s
 wnm k3w.f / Wd sw ntr n hsj n.f / mtn is hm(w) ntr.f / hr wdn n.f m
 sntr n kj / mtn šps.wt wr.wt / nb.t špss.w / hr rdj.t ms.w.sn n hnkj.
 wt / mtn is s šps.t m hmt / nh.n sw it.s / iwtj hr sm3f / mtn ms.w
 knbt m isft.jw / ... bhs.w nw iht.w.sn n h3kjw / mtn nsjw / hr knkn
 m k3.w m3jr / mtn tm sft(w) n.f / hr sft wndw / hm hn(w) hr m33 /
 mtn nsjw hr knkn m r.w / dd.tw n ntr.w r-db3w iw3.w / mtn hm.wt
 hr wdnw 3pd.w / šps.wt irj / mtn šps.wt hr shs / imj-r3.w nw / sn
 pth.w m snd n mt / mtn hrj.w nt t3 hr shs / nn hnt n.sn m-° g3wt /

*mtn nb.w hnkj.wt hr s3tw / sdr btk(w) r.f m 3dt(w) n.f šdw / mtn šps.
 wt w3 r hKr / nsjw / s3j.w m ir:t n.sn / mtn i3.wt nb.t nn st r st st /
 mj idr tnbh nn mnjw.f / mtn k3.w m wdj.w / nn nwj.w st / s nb hr
 in.t n.f 3b.w m rn.f / mtn sm3.tw s r-gs snw.f / iw.f hr h3 r m^ckt h^cw.f
 / mtn iwtj htrj.f m nb idr / tm gm(w) n.f sk3 / m nb mnmnt / mtn iwtj
 prt.f m nb šnwt / in(w) n.f Bbt m dd(w) pr st / mtn iwtj s3hw.f m nb
 mrt / wn(w) m sr ir.f wpwt ds.f / mtn hmwt nb(wt) n b3k.sn / sšw3
 hftjw t3 hm.wt.f / mtn šmw / n rh.f im / tm sk3(w) n.f / hr hpr n
 smj.n.tw f / sš^c.wj.fj m hnw.f / hd(w) m rk irj / m33.s hftjw.f / fn(w)
 hr in.t Kbh hr t3w / n t3 hd hr.s / hd(w) k3w irj m-^c sn snd n hrjt.f /
 dbh nds wpwtj n is rk / itt.tw.f 3tp(w) m ht.f nhm.w / sw3j.tw hr sb3.f
 / h3j drjt m h3^ct hrj bjk.w / ... in nds rs.f t3 hd hr.f / nn hrjt.tw f /*

*shs.tw hr m3^c.w shnk.w m wrjt t3jt m hnw / im3w pw ir(w).n.sn
 mj h3st.jw / hd(w) ir:t h3b.tw hr.s / in šms.w m wpwt nb.w.sn / nn
 hrjt.sn mk s 5 pw dd.sn / šm.w hr w3t rh(w) n.tn / iw.n spr.wj.n
 / rmj r.f t3-mhw / rwjt n njswt h3j.j in.t n.j n bw nb / iw pr-njswt
 n^ch(w) wd3(w) snb(w) / r-dr.f m hmt b3k.w.f / ntf it btj 3pd.w rm.w /
 ntf hdt p3Kt hmt mrht / ntf psš kn knjw b3k.w nb nfr / hd.w hftjw nw
 hnw špsj / sbk(w) knbt / šm ms imj-r3 njwt / nn s^cš3 n.f / hd.w hftjw
 nw hnw špsj / sbk(w) / hd.w hftjw nw hnw pf špsj / ^cš3(w) hp.w /
 hd.w hftjw nw hnw pf špsj / hd.w hftjw nw hnw pf špsj / nn ^ch^c.n.tw
 / hd.w hftjw nw hnw pf špsj / ^cš3(w) h3w / sh3.w thp / whd.jw r
 mnw.f h^cw.f / sh3.w k3p m sntr / hrp mw m hst m nhpw / sh3.w in.t
 r.w dd3 / trp.w st.w / wdn htp.w n ntr:w / sh3.w wš^c hsmn / s.spd t hd
 / in s hrw iw^h tp / sh3.w s.^ch^c sn.wt / ht šb3 / w3b hr twr r3.w pr.w /
 hwt-ntr s.k3h3 mj irtt / s.ndm st 3ht / s.rwd p3.wt / sh3.w ndr tp-rd /
 šbšb sw / šdt bs(w) m w^cbt / r hst ht / ir:t st pw m nf / s.swn ib pw /
 sh3.w sft iw3.w / sh3.w pr h3^cš(w) n.tn / rdj.t r.w hr ht / mtn sw hr
 d^cr kd rmt / hr m-^c n tnj snd(w) r shm(w)-ib / iw in.n.f kbhw hr t3w
 / iw dd.tw mnjw pw n bw nb / nn bjn m ib.f^cnd idr.f / ir.n.f is hrw
 r nwj st / ht n ib irj / h3^cd.f bjt.sn m ht tpt / k3 hwj.f sdb.w / d3j.f^c
 r.s / skj.f mtwt irj iw^ct.sn / 3bb.tw mst r.s / nh3t-ib hpr / s3rj hr w3t*

nb.t / nf pw n wn.f / wn n3 ntr.w hr-ib irj / prr stjt m hm.wt rmt / n
 gm.n.tw hr w3t / hwj-nj-r-hr prj / dr(w) n iw m s.hpr n.sn / n ċš-ḥ3t
 m wnw.t.sn / in iw.f.tnj mjn / in iw.f.trj sdr / mtñ n m33.n.tw b3.w irj
 / ir snm.n.tw.n / n gm.n.j tw / n ċš.n.tw n.j m šw / hw si3 m3ċt ḥnċ.k /
 sh3 pw rdj.k ht t3 / ḥnċ hrw hnnw / mk kj hr wd r kj / snj.tw r wd.w
 n.k / ir šm.t s 3 hr w3t gmm.tw m s 2 / in ċš3.t sm3.w ċnd.t / in iw rf
 šm.w mr.w m(w)t / hr k3 wd.k ir.t / wšb n mrwt is pw / wċ msdj kj /
 ċnd hpr.w.sn pw hr w3t nb.t / ir.n.k ist r s.hpr nf / dd.n.k grg / t3 m
 k3k33 šhtm.w rmt / n k3.tw m ċnh / nn r 3w n rnp.wt m ḥ3ċjt / hdb.tw
 s hrj tp hwt.f / iw.f.rs.f m pr.f n tš / in Knj.f nhm.f sw / ċnh.f pw /
 h3b.tw wb3 r nds.w / šm.t.f hr mtñ.w r m33.f wdñw / ith.tw w3t / ċhċ.f
 snnj nhm(w) ntt hr.f / hnm m šht nt ht / hdb.w m nf / ḥ3 dpt.k m nhj
 n m3jr irj / k3 dd.k / iw irf ḥmw nfr ċhċw hr hntjt / iw irf ḥmw nfr /
 iw irf ḥmw nfr ith.w i3dt / mh3.tw 3pd.w / iw irf ḥmw nfr / mtñ.w hr
 ir.t šm.t / iw irf ḥmw nfr ċ.wj rmt ḥwsj.sn mr.w / šd(w) mr.w / ir.t(w)
 mn.w m nh.wt n ntr.w / iw irf ḥmw nfr rmt th.w / swrj.sn mjt ib.w.sn
 nfr(w) / iw irf ḥmw nfr nhm m r3.w / iw bw3.w nw d3tt ċhċ(w) / hr
 m33 nhm.w m pr.w.sn / ḥbs.w m ḥ3tjw twrj r ḥ3t / srwd m hrj-ib / iw
 irf ḥmw nfr 3tw t 3dt(w) / wrs.w n smsw ḫr(w) m wd3.w / s3rt nt s nb
 km.tj m ifdj m šwjt / ċ3 ḥtm.w hr.f sdr m b3.wt / iw irf ḥmw nfr p3kt
 sš.tj hrw wp.t rnpt / m k3b irj mj stjw / nn gm.n.tw ntj r ċhċ hr mkt
 st / ċh3 s nb hr sn.t.f / mk.f ḥċw.f / in nḥsj.w k3 ir.n mkt.n / s.ċš3 ċh3.w
 r ḥsf pdtj.w / in iw sm tmhh.jw k3 ir.n ċnn.w / md3.jw ndm(w) ḥnċ
 kmt / mj m-ċ irf s nb hr sm3 sn.w.f / d3mw ts.n n.n hpr.w m pdtj.w
 / wċ r ḥb3 / hpr.t n.f im.f rdj.t(w) rh / stjw sšm.w n t3 / iw ḥ3st.jw
 nb(w) hrt snd.f / dpt n rhjt hr / nn rdj.t(w) kmt šċj / nht.s r dr.w /
 dd(w) r.tn m-ht rnp.wt / dd tn Ipwsr wšb.f n / ḥmw n nb-r-dr / hm
 st pw m ndm.t hr ib / iw ir.n.k nfr hr ib.w.sn / s.ċnh.n.k rmt im.sn /
 iw ḥbs.sn hntj.sn n snd n dw3jt / wn s pw tnj tp-ċ swd3.f / iw s3.f m
 nhn n s3rt.f

TC 1130

... *dd mdw in šṭṭ.w rn.w / Nb-r-dr dd hft / skr.w nšn m skḏwt
sn.wt / wdṣ mj m htp / whm.j n.tn sp.w nfr.w / ir.n n.j ib ds.j m-hnw
Mḥn / n mrwt sgr:t(w) isft / iw ir.n.j sp.w 4 nfr.w / m-hnw sbḥt 3ḥt /
iw ir.n.j ḅw 4 / s.sn s nb m hṣw.f / sp im pw / iw ir.n.j 3gb wr / šhm
ḥwrw mj wr / sp im pw / iw ir.n.j s nb mj snw.f / n wd.j ir.sn isft /
in ib.w.sn ḥd dd.t.n.j ...*

KM 175

*rṣ n tm mt m whm / i Jḥwtj išst pw ḥpr:t st / m ms.w Nwt / ir.n.sn
ḥrwjw / iw šdw.n.sn hnnw / ir.n.sn isft / kmṣ.n.sn sbjw / ir.n.sn šṭ
/ kmṣ.n.sn sṣwt / iw grt irw.n.sn / ṣ r nds / m irt.n nbt / rdj irk ṣ
Jḥwtj ḥrw-fj tmw / nn mṣṣ.n.k isft / nn whd.k / šḥw^c rnp.wt.sn / stkn
ṣbdw.sn / dr ntj irw.n.sn ḥd imn / m irt n.k nb.t ...*

Това издание не би било възможно без уменията придобити под ръководството на нашия учител доц. д-р Теодор Леков, подкрепата на колегите Емо и Данчо, които дадоха мъдри коментари относно текста на Хахеперрасенеб, Христо Близнашки и Стефан Миленов, които помогнаха с оформлението и печата, и чудесните колеги и приятели, които ни насърчаваха по време на реализирането му: проф. Мони Алмалех, Мария, Калинка, Иван и Анелия.

Благодаря!

Ахет 2005